

FEBRUARI 1982

de

VERSCIJNT MAANDELIJKS

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift van een zuiver begrip

EEN HARDER AMERIKA?

Alexander M. Haig

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

15e jaargang No. 2

februari 1982

ARTIKELN

De wereld in 1982: Toenemende spanning en beroering!	3
Op komst — een universele taal	7
Wie zal de rijkdommen van de zee ontginnen?	10
Waarom wordt de waarheid over liefde, wet en genade zo weinig begrepen?	15
De ongeziene hand in de geschiedenis	19
De sleutel tot een uitstekende gezondheid	24

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
-----------------------------------	---

BIJ ONZE OMSLAG

De kwestie op welke wijze de Verenigde Staten zich tegenover de veelvuldige uitdagingen dienen op te stellen, leidt bij tijden tot tegenstrijdige verklaringen van stafleden van de regering-Reagan. In het middelpunt van de moeilijkheden staat de minister van Buitenlandse Zaken Alexander M. Haig Jr. die frequent overhoop blijkt te liggen met de minister van Defensie Weinberger en de adviseur van de Nationale Veiligheid Allen.

Omslagfoto: door Gene Hogberg — PT

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

• Europa, India, Afrika: P.O. Box 111, Borehamwood, Engeland WD6 1LU

- Verenigde Staten: 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- Australië en Zuidoost-Azië: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- Nieuw-Zeeland: P.O. Box 2709, Auckland 1
- Zuid-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg
- Filippijnen: P.O. Box 1111, M.C.C., Makati, Metro Manila 3117
- Latijns-Amerika: P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- Caribisch gebied: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 14. **Nederland:** Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland). Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1982 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden. PRINTED IN ENGLAND BY AMBASSADOR PRESS, ST. ALBANS

Oprichter en algemeen hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Hoofdredacteur:

Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:

Dexter H. Faulkner

Adjunct-hoofdredacteur:

Raymond F. McNair

Nieuwsbureau:

Gene H. Hogberg

Redacteurs:

Jeff Calkins, Roderick C. Meredith, Donald D. Schroeder, Clayton Steep, Keith Stump

Assistent-redacteurs:

Sheila Graham, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:

Dibar Apartian, Robert Boraker, John Halford, Selmer L. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, Rod Matthews, Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, John R. Schroeder, Richard H. Sedliack, Michael A. Snyder

Kopijredacteur:

Peter Moore

Redactie-assistenten:

Charlene Bentley, Debbie Burbach, Ann Hays, Werner Jebens, Janice Roemer, Tony Styer, Jeff Zhorne

Vormgeving:

Randall Cole, Matthew Faulkner, Phil Gray, Greg Sandilands, Minette Smith

Fotoarchief:

Hal Finch, Veronica Taylor

Fotoredactie:

Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson; *Medewerkers:* Charles Buschmann, Donna Hayworth, Alfred Hennig, Sylvia Owen, Roland Rees, Scott Smith, Kim Stone

Uitgeverij:

Hoofd productie: Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* John LaBissoniere

Financieel beleid:

Leroy Neff

Internationale edities:

Duits: John B. Karlson; *Engels:* John R. Schroeder; *Frans:* Dibar Apartian; *Nederlands:* Bram de Bree; *Spaans:* Don Walls

Kantoren:

Auckland, Nieuw-Zeeland: Peter Nathan; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *Burleigh Heads, Australië:* Robert Morton; *Geneve, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Guy Ames; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk; *San Juan, Puerto Rico:* Stan Bass; *Borehamwood, Engeland:* Frank Brown; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C., Canada:* Colin Adair

Persoonlijk van...

Is bijzonder talent een gave van God?

Gisteravond heb ik de Diva Caballe in het Ambassador Auditorium in Pasadena beluisterd. Het Auditorium was afgeladen vol — er stonden zelfs zes rijen stoelen — drie aan elke zijde — op het toneel. De orkestbak, die een reusachtige lift is, was zover naar beneden gelaten, dat de hoofden van degenen die erin plaats hadden genomen nog juist boven de toneelvloer uitstaken; er zaten bijna honderd mensen in de orkestbak.

Wat een buitengewoon talent spreidde de wereldvermaarde Diva tentoon voor een opgetogen en in verrukking gebracht publiek! Staande ovaties vroegen om vijf toegiften, alvorens het publiek haar toestond het podium te verlaten.

Zulk talent is een zeldzaamheid. Caballe is één van de twee of drie sopranen die gerekend worden tot de wereldtop.

De directeur van de „Performing Arts Series” in het Ambassador Auditorium vertelde me dat de Diva me graag wilde ontmoeten na haar optreden.

„Wat een uitzonderlijk talent!” riep ik uit toen ik haar tegemoet ging. „Ik hoor Elbert Hubbard evenwel nog zeggen zo’n achtenzestig jaar geleden: „Genialiteit is voor één procent inspiratie en voor negenennegentig procent transpiratie.”

Ze lachte. „Ja, dat is waar”, stemde ze in. „Wanneer iemand talent heeft, dan moet hij zich erop toeleggen en heel hard werken om dat talent tot ontwikkeling te brengen.”

Ik heb enkele mensen leren kennen die wereldfaam hebben verworven: Arthur Rubinstein, de beroemde pianist en de violisten Isaac Stern en Yehudi Menuhin bijvoorbeeld. Waren zij speciaal begaafd, meer dan

Links: Warren Watson — PT; rechts: J. Heffernam, afgegaan door Angel Records

andere mensen? Ongetwijfeld, toch begon ook elk van hen er al mee op zeer jeugdige leeftijd — *en bleef erbij* met vastberadenheid dag in dag uit, jaar in jaar uit. Ze gaven niet op. Ze waren voortdurend bezig met het verbeteren van zichzelf, ontevreden als ze waren met middelmatigheid. Het werden echte „*artiesten*”!

Zijn de „grote artiesten” in bijzondere mate begiftigd met talent boven andere mensen? Tot op zekere hoogte.

Maar is het speciaal door God gegeven talent?

Niet noodzakelijkerwijze, gewone overerving niet meegerkend. Door natuurlijke overerving zijn sommigen begiftigd met talent in de ene richting, anderen in andere richtingen, terwijl nog weer anderen hoegenaamd geen enkele speciale aanleg hebben ontdekt bij zichzelf.

Alle menselijk talent werd door God geschapen met het feit dat Hij de mens schiep en wel met het vermogen om zich voort te planten. De een heeft door natuurlijke overerving heel andere begaafdheden meegekregen dan de ander. Erfelijkheid speelt inderdaad een zekere rol ten aanzien van iemands succes of mislukking. Eveneens is dit het geval met de omgeving — waaronder ik alle invloeden versta, die van buitenaf worden uitgeoefend. Toch worden de belangrijkste factoren die

iemands succes of mislukking in het leven bepalen, gevormd door motivatie, vastberadenheid, drijfkracht en volharding.

Ik heb de Zeven Regels voor Succes ruwweg als volgt weergegeven: (1) het juiste doel; (2) opleiding en training voor dat doel; (3) goede gezondheid; (4) drijfkracht, het voortstuwen van zichzelf, energie; (5) vindingrijkheid; (6) doorzettingsvermogen — vasthoudendheid — nooit opgeven; en (7) als laatste in volgorde, maar als eerste in belangrijkheid, de leiding en hulp van God door het begrijpen van de Bijbel, door gebed, aanhoudend geloof en overgave.

Natuurlijk is doel nummer één, voornamer dan alle andere doelen, het verwerven van eeuwig leven in het Koninkrijk van God. Ondanks het feit dat de meeste mensen een betrekking nodig hebben om in hun onderhoud te voorzien — in ieder geval de man in het gezin, moet toch het alles overkoepelende doel zijn uit God geboren te worden. En, afgezien van andere doelen, dient dit hoogste doel prioriteit te hebben, terwijl geen enkel ander doel het mag belemmeren of vervangen. Bovendien moet aan dit hoogste doel dag in dag uit zonder ophouden *gewerkt* worden. Iemand moet geestelijk groeien in genade en in de kennis van onze Heiland, Jezus Christus.

Iemand moet voortdurend blijven overwinnen na algehele bekering en geloof en nadat hij Gods heilige Geest heeft ontvangen.

Het leven van een christen vereist dezelfde continue, toegewijde, niet aflatende inspanning, die een groot pianist, violist of zanger zich moet getroosten.

Enerzijds hebben we dus de gemakkelijke weg die tot mislukking leidt, maar anderzijds is de weg die tot succes leidt, of het nu een beroep geldt of het binnengaan in het eeuwig leven in het Koninkrijk van God, de harde en moeilijke weg van nooit opgeven en van hardnekkig volhouden, van vastbesloten inspanning en aansporing van zichzelf.

Blijkbaar zijn de meeste belijdende christenen nooit gaan inzien hoe fantastisch dit behoud en eeuwig leven is! Zeker, het is een gift. Het is niet te koop. Je kunt het niet verdienen. Het eeuwig leven is gratis — een gift door Gods genade. Toch zal de grote God van liefde het absoluut niet aan iemand geven, die zich in een toestand van pijn, angst, verdriet, ontevredenheid en ellende bevindt tengevolge van zonde. Zonde is de overtreding van Gods wet van liefde tot God en tot de naaste. Om nu te trachten zonder die overtreding te leven kost inspanning. Ja, er moet een prijs betaald worden.

God heeft een prijs betaald die alle beschrijving te boven gaat, toen Hij zijn enige door Hem verwekte zoon *gaf*. Jezus heeft de zwaarste straf, namelijk de doodstraf ondergaan in uw plaats om die gift mogelijk te maken. En u moet nu de prijs van bekering, geloof, gehoorzaamheid, overwinning en het geestelijk groeien in kennis, liefde, gehoorzaamheid, geloof en volharding betalen.

Jezus zei: „Wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden.” Zelfs al is eeuwig leven een gift, er moest een prijs betaald worden door de Gever ervan. U mag dan behouden worden door genade, uw beloning zal echter zijn in verhouding tot uw werken. In de gelijkenissen van de talenten en de ponden werd degenen, die niets gedaan hadden met hetgeen hen gegeven was, zelfs datgene ontnomen wat hen gegeven was! Dat is de reden waarom Gods Woord er bij ons op aandringt om ons eigen behoud met vrees en beven te bewerken. □

Wat is uw definitie van Succes?

Plaats uzelf eens vijf jaar verder. Zoudt u dan precies doen wat u eigenlijk zou willen? Zou u nu op papier kunnen zetten wat u dan zou willen volbrengen of doen?

Zo ja dan hebt u net een van de belangrijkste geheimen van succes ontdekt — n.l. duidelijke doelstellingen hebben.

Echt succes, weet u, berust niet op geluk. Iedereen, heus iedereen, kan succes hebben. Dwz. iedereen die bereid is een paar grondprincipes toe te passen. Ons boekje *De zeven regels voor succes* verklaart alles over deze onmisbare sleutels.

Ter verkrijging van uw *gratis* exemplaar kunt u naar het eerste adres schrijven dat op de binnenomslag wordt vermeld.

DE WERELD IN 1982

Toenemende spanning en beroering!

In het thans aangevangen jaar zullen de Verenigde Staten en de gehele vrije wereld voor ernstige uitdagingen komen te staan. Een overzicht van wat er verwacht kan worden.

Voor de leiders in Washington en in de andere hoofdsteden van de vrije wereld zal het geen „Gelukkig Nieuwjaar” zijn. Op veel uiteenliggende fronten zullen de komende uitdagingen erg groot zijn, in het bijzonder voor president Ronald Reagan, voor Amerika's minister van Buitenlandse Zaken Alexander M. Haig jr. en voor anderen in de Reagan-regering.

En terwijl de niet opgeloste twistpunten van 1981 naar 1982 overgevloeid zijn, kan men er zeker van zijn dat zowel de politieke als de economische spanningen in de wereld nog verder zullen toenemen.

Ineenstorting van het Europese front?

In het afgelopen jaar schoot vrijwel uit het niets een neutralistisch-pacifistische beweging omhoog die zich al gauw tot een sterke politieke macht in West-Europa begon te ontwikkelen. Tijdens twee weekeinden van demonstraties brachten de leiders van de beweging in vijf hoofdsteden meer dan 850.000 protesterenden op de been. Op 21 november werd de reeks van betogingen afgesloten met een demonstratie van 350.000 mensen in Amsterdam.

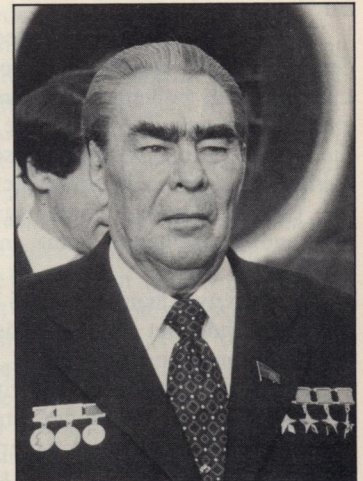
Europa's nieuwe neutralisten hebben het speciaal begrepen op een in december 1979 ten tijde van de Sovjet-interventie in Afghanistan bereikt NATO-accord over de plaatsing

van een nieuwe generatie kernraketten op Europese bodem.

Een groot deel van deze beweging, hoe naïef op zichzelf ook, maakt een oprechte indruk; de mensen zijn gewoon doodsbenuwd voor de toekomst van Europa.

De Sovjets, met hun organen voor propaganda en „dis-informatie” maken daar gretig gebruik van. Het Kremlin wakkert de publieke angst zorgvuldig aan door het lanceren van „vredesoffensieven” die erop gericht zijn de plaatsing van de gemeenschappelijke tegenstrijdmacht van de Verenigde Staten en de NATO te verhinderen.

Dit „vredesoffensief” bereikte een welhaast beschamend peil — althans voor allen die niet het neutralisme zijn toegedaan — toen Sovjet-president Brezjnef de West Duitsers beloofde dat

Van links naar rechts: Obermann — Black Star; Philippot — Sygma; Nogues — Sygma

hun land voor een kernaanval zou worden gespaard als zij weigerden de Amerikaanse middellange-afstands raketten op hun grondgebied te plaatsen.

„Ik verklaar in volle verantwoordelijkheid,” zei Brezjnev, „dat de Sovjet-Unie onder geen enkele omstandigheid kernwapens zal inzetten tegen staten die afzien van de produktie en de aanschaf van dergelijke wapens, en die ze niet op hun grondgebied hebben staan.”

Kort na Brezjnevs plechtige belofte liep binnen de territoriale wateren van het neutrale, niet-nucleaire Zweden, een Sovjet-verkenningsschuit, uitge-

Taylor — Sygma

rust met torpedo's voorzien van atoomkoppen, aan de grond, en maakte daarmee de oproep van het Kremlin voor een kernwapenvrije zone in Scandinavië tot een bespotting. Maar het gros van de neutralisten weigerde het incident te beschouwen als een test van de goede bedoelingen van de Sovjets.

Niet gehinderd door de gênante situatie bracht president Brezjnev eind november een bezoek aan Bonn, waar hij, om een waarnemer te citeren „op de wicken van een vredesduif” kwam aanvliegen.

De heer Brezjnev presenteerde de Sovjetrussische buitenlandse en militaire politiek volgens de *Neue Ruhr Zeitung* „op de wijze waarop de Sovjets die graag in het Westen beschouwd zien: als vredelievend, defensief, altijd tot praten bereid, nooit agressief, niemand bedreigend, nooit intimiderend”.

In dit nieuwe jaar zullen wij kunnen gadeslaan hoe het Sovjet-vredesoffensief op stoom komt.

Vroeger of later zal het Europese neutralisme in de Verenigde Staten tot oproepen leiden om de Amerikaanse troepen uit Europa terug te trekken.

Wanneer deze troepen niet kunnen worden gesteund met de wapens die nodig zijn om de overweldigende macht van de strijdkrachten van het Warschau Pact te compenseren, verliezen die troepen hun afschrikkingswaarde en zijn zij weinig meer dan gijzelaars.

„We kunnen er dan ook op rekenen dat er in Amerika een beweging zal ontstaan om... de jongens (de troepenmacht) naar huis te halen”, schrijft de columnist William Safire. „Deze strijdmacht vormde oorspronkelijk de struikeldraad die ervoor moest zorgen dat Amerika automatisch bij de defensie van Europa zou worden ingeschakeld — maar als de Europeanen die verdediging zelf niet au serieux nemen, wat moeten wij dan nog met die struikeldraad?”

West-Europa zal doorgaan steeds verder weg te zinken in de duistere afgrond van het neutralisme totdat het geconfronteerd wordt met zijn naakte overleving. En als Amerika dan weg is, zal het gedwongen zijn plotseling maatregelen te treffen om zichzelf te verdedigen.

Het Midden-Oosten: gevaarlijke impasse

De verkoop van AWACS radarvliegtuigen en andere aeronautische uitrusting aan Saoedi-Arabië — door president Reagan als een politieke triomf beschouwd — biedt geen garantie voor opluchting in het probleem dat Iran in het Midden-Oosten oplevert.

De hoop dat Saoedi-Arabië uit dankbaarheid accoord zal gaan met het in Camp David overeengekomen „vredesproces” is vrijwel nihil. Hetzelfde geldt voor Jordanië.

Nu er ook door andere Arabische staten geavanceerde nieuwe wapensystemen zijn besteld, kan men van Israël verwachten dat het zich nog meer schrap zal zetten tegen de eventuele teruggave van tijdens de oorlog van 1967 veroverde gebieden. Saoedi-Arabië's zogenaamde, uit acht punten bestaande vredesplan, dat de eis stelt van een teruggave van *alle* na 1967 verloren land, met inbegrip van Oost-Jeruzalem, in ruil voor een onduidelijk omschreven erkenning van de staat Israël, houdt in het geheel geen beloften in.

Tegelijkertijd zullen de Verenigde Staten doorgaan met het aanhalen van de betrekkingen met Egypte in de

thans ontstane onzekere periode na Sadat. Het is duidelijk dat Washington grote nadruk legt op haar relatie met Egypte. Maar zal Egypte op de lange duur bewijzen van politieke stabiliteit leveren? Of zal het maar een zwak rietje blijken om op te steunen?

Midden-Amerika: van kwaad tot erger

Op het westelijk halfrond tonen Cuba, noch de Sovjet-Unie tekenen dat zij wat minder stoom zullen zetten achter hun streven het ene land na het andere in Midden-Amerika omver te werpen.

De toestand van El Salvador is zorgelijk en op het randje van ernstig, waar immers de guerrilla's hun greep op het gehele oostelijke deel van het kleine, maar dichtbevolkte land proberen te consolideren.

Ook in Guatemala neemt de guerrilla-activiteit voortdurend toe, hetgeen voor het naburige Mexico een verontwaardigende situatie oplevert, ook al heeft dat land zich in het openbaar uitgesproken voor de linkse bevrijdingsorganisaties.

Zowel Moskou als Havana weten dat de handen van Washington zijn gebonden ten aanzien van de soort en het type van de hulp welke de Amerikaanse regering kan verstrekken aan de belegerde Middenamerikaanse regeringen.

Directe militaire tussenkomst in El Salvador is uitgesloten, tenzij de heer Reagan zich de gramschap van de studenten aan de Amerikaanse universiteiten op de hals wil halen. Hulp aan Guatemala wordt bovendien moeilijker gemaakt door de claim die dat land heeft op het gehele grondgebied van het kort geleden onafhankelijk geworden Belize, het voormalige Brits Honduras.

Verder naar het Zuiden hangt een gigantisch vraagteken boven de toekomst van Panama, nu daar afgelopen juli generaal Omar Torrijos plotseling overleed. Torrijos, de commandant van Panama's Nationale Garde, fungeerde als de lijm die Panama's sterk verdeelde politieke situatie bijeenhield. Zonder hem, aldus een deskundige op het terrein van de Panamese politiek, „zijn de enige dingen waarop men in de toekomst in Panama met stelligheid kan rekenen, woelingen en onrust”.

Het wachten is dan ook op de communisten, die tot dusverre in toom

waren gehouden door de nationalistische Torrijos, maar die nu wel zullen proberen hun slag te slaan. En nu het Panamakanaal zich definitief in Panamese handen bevindt, is de toekomst van deze onmisbare wereldwaterweg onzekerder dan ooit.

Zuidelijk Afrika: kogels of verkiezingen?

Evenals in 1981 zullen de krantekoppen in het zuidelijk deel van Afrika in het nieuwe jaar grotendeels gewijd zijn aan het onopgeloste dispuut over de toekomst van Namibië (Zuidwest-Afrika).

Dit is een nogal ongerijmde situatie voor een territorium dat groter is dan de staat Texas, maar dat hooguit een miljoen mensen telt. Dit miljoen mensen is verdeeld over een twaalfstal verschillende etnische groepen, hetgeen aanleiding geeft tot een opgewonden politieke koehandel.

De door de Sovjets gesteunde SWAPO zou er de voorkeur aan geven het hele gebied met geweld te veroveren. Maar tot nu toe is de SWAPO in toom gehouden door de superieure strijdkrachten van Zuid-Afrika, het land dat tot dusverre het bewind over het gebied voert.

Een nieuw Westers vredesplan voor de onafhankelijkheid van Namibië werd opgesteld door de VS, de VN, Engeland, Frankrijk en Canada. De Verenigde Naties, die geheel achter de SWAPO-zaak staan, zijn sceptisch.

Het plan voorziet in een grondwet

die het eigendomsrecht en de rechten van de minderheden garandeert, en waarover men het voor de verkiezingen eens dient te worden. Maar er is geen enkele garantie dat de SWAPO de grondwet later niet terzijde zou schuiven, zelfs wanneer zij via verkiezingen in plaats van door de kogel aan de macht zou komen.

Het bestaan van een totalitaire dictatuur in Namibië zou Zuid-Afrika dwingen zich binnen het „laager” terug te trekken en zijn eigen binnenlandse hervormingen op te schorten, hetgeen dan weer tot nieuwe internationale druk op Pretoria zou leiden.

Nieuwe „Economische Orde” gezocht

Gedurende 1982 en in de overige jaren van dit decennium zal er, in het bijzonder binnen de Verenigde Naties, toenemende druk worden uitgeoefend om tot een drastische hervorming van de wereldeconomie te komen.

De eis om tot een „Nieuwe Internationale Economische Orde” te komen, zal steeds luider klinken. De wandelingen van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties zullen weergalmen van de roep om „wereldomvattende onderhandelingen” om tot dit ongelooflijke doel te geraken — een massaal gesteunde overdracht van welvaart en technologie van de ontwikkelde aan de ontwikkelingslanden. De onlangs in Cancun (Mexico) gehouden internationale ontwikkelingsconferentie maakte deel uit van deze strategie.

Ook zal de eis worden gesteld andere

nieuwe internationale bureaucratieën zoals de „Nieuwe Informatie Orde” in het leven te roepen om de nieuwsagentenschappen van de wereld in toom te houden — dwz. te censureren.

De landen van de Derde Wereld gebruiken de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, waar zij numeriek in de meerderheid zijn, evenals vele instellingen van de Verenigde Naties om voor hun voordelige hervormingen door te drukken. Door de politieke hefboomwerking van de Verenigde Naties gaat de profetie ten dele in vervulling: „Laat de zwakken zeggen ik ben sterk.”

Afgezien van hun vetorecht in de Veiligheidsraad van de VN staan de VS volkomen geïsoleerd en letterlijk machteloos jegens het vastberaden meerderheidsblok in de Verenigde Naties.

Waarom dat alles?

Het decennium van de jaren '80 zal zowel voor de Verenigde Staten als voor Engeland en de oude „blanke dominions” van het Britse Gemenebest buitengewoon gevaarlijk zijn.

In alle hoeken en gaten bouwen zich conflicten op en neemt de druk toe. Er liggen belangrijke gebeurtenissen voor de boeg.

Wij laten hieronder beknopte rapporten van een aantal van onze kantoren volgen. In die rapporten worden de in die gebieden heersende omstandigheden ten behoeve van onze lezers uit de doeken gedaan.

— Gene Hogberg

CANADA

Een natie op een tweesprong

De Canadezen hadden in 1981 een het gehele land omvattende, 42 dagen durende poststaking te verduren die het nationale moreel een gevoelige deuk gaf. Tegelijkertijd gleed de economie omlaag en nam de waarde van de Canadese dollar af. Terwijl in de jaren '70 elk jaar zo'n 2 miljard dollar aan investeringsgeld het land verliet, was dat bedrag alleen al in de eerste zes maanden van 1981 tot meer dan 10 miljard dollar opgelopen. Veel van dat geld bewoog zich zuidwaarts naar de Verenigde Staten, tot ergernis van de

Amerikaanse regering die getuige moest zijn van gigantische offertes aan het zakenleven tot overname van firma's door Canadese maatschappijen.

1 September bracht voor Canada het beste economische nieuws van het jaar — een nieuwe inkomstenverdeling tussen Ottawa en Alberta, waarmee een einde kwam aan een vete die zo'n omvang had aangenomen dat sommige bewoners van het Westen zelfs over afscheiding begonnen te praten. De overeenkomsten hadden een gunstige invloed op het nationale moreel. Mogelijk leidden zij ook tot meer geneigdheid van de kant van de provinciale premiers om de minister-president halverwege tegemoet te komen in het grootste probleem waarvoor de Cana-

dezen zich gesteld zagen — eindelijk een eigen constitutie te krijgen uit handen van het Britse Parlement dat nog steeds in Londen zetelt.

Minister-president Trudeau riep een conferentie van de premiers bijeen om de constitutionele kwestie te bespreken. Zijn doel was de British North America Act (BNA) te doen voorzien van een nieuw charter van rechten ter bescherming van de minderheden, in het bijzonder met betrekking tot de sleutelgebieden van onderwijs en taal. Maar dit was in strijd met wet 101 van de provincie Quebec, die bepaalt dat Frans de enige officiële taal van deze provincie is.

Op 4 november 1981 werd een verrassend compromis bereikt. Negen premiers gingen accoord met het

omstreden charter van grondrechten nadat daarin kleine veranderingen waren aangebracht die aan hun bezwaren tegemoet kwamen. Iedereen was opgelucht behalve Levesque, die beweerde dat hij door de Engels-talige premiers in een hinderlaag was gelokt.

De „Parti Quebequois” van de heer Levesque heeft dan ook alweer stilletjes nieuw leven geblazen in de strijd voor

„soevereiniteitsassociatie” — het plan voor een vrijwel volledige onafhankelijkheid van Quebec, een voorstel dat al eens door de bevolking van de provincie werd afgewezen. Veel Canadezen hebben nu het gevoel dat het land weer helemaal opnieuw moet beginnen met het probleem van de afscheiding. Sommigen zijn bang dat een tweede referendum weleens in het voordeel van Levesque zou kunnen uitvallen, waar-

door Canada in de grootste constitutionele crisis zou worden gestort die het ooit heeft doorgemaakt.

Het duel tussen twee volkomen van elkaar verschillende Frans-Canadezen — Trudeau en Levesque — met twee volledig van elkaar verschillende visies op Canada begint vorm aan te nemen. En dat maakt de vooruitzichten voor 1982 bepaald niet erg plezierig.

— Neil Earle

WEST-DUITSLAND

Aanzwellend getij van anti-Amerikanisme

Het aanzwellende koor van anti-Amerikanisme in West-Duitsland heeft de stemming in Europa veranderd. Het rumoer spitste zich toe op een NATO-besluit van december 1979, genomen ten tijde van de Sovjet-interventie in Afghanistan, om verouderde Amerikaanse raketten in West-Europa te vervangen door Pershing II raketten voorzien van atoomkoppen.

Het NATO-besluit lokte in West-Duitsland, om het weekblad *Der Spiegel* te citeren, „een explosie van angst” uit. In het bijzonder de jonge Duitsers menen dat deze raketten de kans verhogen dat West-Duitsland zal eindigen in een atoomkerkhof. Zij betogen dat de Russen gedwongen zouden zijn Duitsland in geval van oorlog volledig plat te gooien om de gevaarlijke Pershing II's uit te schakelen.

Die vrees kreeg nieuw voedsel door het besluit van president Reagan om

de neutronenbom in produktie te nemen. Veel van Amerika's NATO-partners in Europa geloven dat de neutronenbom alleen maar aanmoedigend zal werken op een verdere uitbreiding van de kernwapenen der Sovjets, waardoor de kans op oorlog juist zou toenemen.

Druk op de economie

Een versterkte nadruk op de defensie verhoogt bovendien de toch al zo pijnlijke druk op de portemonnaie van de Europeanen. De Westduitsers maken bezwaar tegen een verder afglijden van de overheidsuitgaven naar „rood staan”.

Ook de anti-inflatie politiek van president Reagan werd door veel Westduitsers tandenknarsend ontvangen. De hoge Amerikaanse renten hebben de toch al stagnerende Westduitse economie sterk beïnvloed. Ze hebben geleid tot een massale uittocht van monetaire investeringen van West-Duitsland naar de Verenigde Staten, waarmee nieuw voedsel werd gegeven aan een spectaculaire waardeinstijging van de dollar en een dienovereenkomstige daling van het voor zakelijke investeringen beschikbare geld in West-Duitsland.

De waardeinstijging van de dollar heeft een scherpe stijging veroorzaakt van de kostprijs van importartikelen — in het bijzonder van olie — die in dollars worden afgerekend, waardoor het tekort op West-Duitslands betalingsbalans nog verder toenam. De economie zit dan ook volledig in de put. Het aantal faillissementen in West-Duitsland zou dan ook naar verwachting tegen het einde van 1981 een record bereiken. De werkloosheid is in 27 jaar niet zo hoog geweest, en zal naar verwachting in 1982 nog verder stijgen. Naarmate de recessie zich verdiept, neemt de Westduitse afkeer van de huidige Amerikaanse economische politiek verder toe.

In het besef van de toenemende meningsverschillen tussen de Verenigde Staten en West-Duitsland zette de Sovjet-Unie in 1981 een massale propagandacampagne op touw om de mensen bang te maken voor Amerika's „militarisme”. Een deel van dit propagandapakket bestond uit verleidelijke aanbiedingen in de vorm van door de Sovjets te leveren olie en aardgas. De conservatieve politicus Otto von Habsburg waarschuwde dat de Sovjets mikken op het „losweken van West-Europa, de tweede grootmacht in de Vrije Wereld, van de Verenigde Staten”.

Zetten de huidige ontwikkelingen door, dan zal 1982 een verdere verkoeling te zien geven in de relaties tussen West-Duitsland en de Verenigde Staten. Een recent opinieonderzoek door het Westduitse Allensbach Instituut wees op een toenemende weerzin van de Westduitsers om het Amerikaanse leiderschap te volgen. Vijfentwintig procent van de ondervraagden was van mening dat West-Duitsland zelf zou moeten uitmaken of het al dan niet met Amerikaanse beslissingen

(Zie verder pagina 27)

Morvan—Black Star

EEN UNIVERSELE TAAL

door Raymond F. McNair

Wanneer en waar is de mensheid veeltalig geworden? Wat heeft deze verscheidenheid van talen veroorzaakt? Hier volgt het antwoord op de vraag hoe de problemen van de veeltaligheid der wereld zullen worden opgelost!

De huidige wereld is een *verdeelde* wereld — in haar politiek, godsdienst, ideologieën en in haar maatschappelijke orde. Ze is ook hopeloos verdeeld door talloze talen en dialecten. Zelfs de EG is gedwongen in haar beraadslagingen en publikaties zeven talen te gebruiken.

Duizenden talen

Niemand weet werkelijk hoeveel talen en dialecten er in de wereld zijn. Allen zijn het er echter over eens dat er minstens een paar duizend talen en dialecten worden gesproken.

Landen waarvan de volken verschillende talen spreken zijn gehandicapt — soms ernstig verzwakt — door hun veeltalige cultuur.

Een van de voornaamste redenen van de vroegere kracht van het Britse Gemenebest lag in het feit dat het één officiële taal had.

Ieder jaar worden talloze bedragen besteed aan het bestuderen van vreemde talen, het vertalen van miljoenen boeken, artikelen, tijdschriften en ander leesmateriaal, en aan het verhelpen van ontelbare misverstanden — alle door taalbarrières teweeggebracht.

Uitvinders hebben getracht *vertaalmachines* te construeren om de moeilijkheden van de taalbarrière te overwinnen, een en ander met zeer beperkt succes. Een dergelijke machine heeft, naar men zegt, het Engelse spreek-

woord „Out of sight, out of mind” („Uit het oog, uit het hart”) uit het Engels vertaald in het Duitse equivalent van „Onzichtbare idioot”!

Waarom zoveel talen?

Wat belet de volken een wereldtaal te ontwerpen die door alle mensen zou kunnen worden aangenomen?

Voordat wij deze vraag beantwoorden, moeten wij meer dan 4000 jaar teruggaan, naar een unieke ervaring in de menselijke geschiedenis. Dit unieke voorval bevat een essentiële boodschap voor de huidige, verwarde, verdeelde wereld. Het heeft plaatsgevonden, volgens de bijbelse situering, in de tijd kort na de Zondvloed en na het einde van het Oude Rijk in Egypte en het Akkadische Keizerrijk in Mesopotamië. De rassen en families der mensen waren reeds begonnen zich te vernieuwen. Eén man werd bijzonder eerezuchtig. Deze despoot Nimrod begon zich boven zijn medemensen te verheffen en hen in stadstaten te organiseren (Gen. 10:8-11).

Hoeveel talen waren er in die tijd? „De gehele aarde nu was één van taal en één van spraak” (Gen. 11:1). De weinigen die, volgens het bijbelse verslag, de Zondvloed hadden overleefd waren één van taal.

Op dit punt in de geschiedenis kwamen de verschillende takken van de menselijke familie tegen Gods regering in opstand. Zij wilden een wereld van henzelf hebben. „En zij zeiden tot elkander: Welaan, laten wij tichelen maken en die goed bakken. En de tichel diende hun tot steen en het asfalt diende hun tot leem. Ook zeiden zij:

Welaan, laten wij ons een stad bouwen met een toren waarvan de top tot de hemel reikt, en laten wij ons een naam maken [laat ons beroemd worden], opdat wij niet over de gehele aarde verstrooid worden” (vers 3-4).

Maar de Schepper zag wat de mens op het punt stond te gaan doen. Hij trad op. Hij verwarde of verdeelde hun taal.

God verwarde de taal van de mens

Waarom? Het antwoord wordt onthuld in vers 6-9: „En de Here zeide: Zie, het is één volk en zij allen hebben één taal. Dit is het begin van hun streven; nu zal niets van wat zij denken te doen voor hen onuitvoerbaar zijn. Welaan, [zei God] laat Ons nederdalen en daar hun taal verwarren, zodat zij elkanders taal niet verstaan. Zo verstrooide de Here hen vandaar over de gehele aarde, en zij staakten de bouw van de stad. Daarom noemt men haar Babel, omdat de Here daar de taal der gehele aarde verward heeft en de Here hen vandaar over de gehele aarde verstrooid heeft.”

Waarom had God er bezwaar tegen dat de mens één taal sprak? Waarom wilde Hij niet dat de mensen één waren?

God begreep zeer goed het bijna onbegrensde vermogen van het menselijk verstand dat Hij zelf had geschapen! God in de hemel begreep dat indien deze opstandige menselijke wezens verenigd bleven en één taal spraken, zij hun mentale en fysieke hulpbronnen zouden samenvoegen voor destructieve doeleinden.

God had er geen bezwaar tegen dat de mens één taal zou spreken. Hij wist echter dat de mens door zijn verzamel-

de kennis de hele wereld volkomen zou vernietigen met inbegrip van al het leven — indien Hij niet tussenbeide kwam — en vlug!

Zo is de Almachtige God genadig tussenbeide gekomen in de zaken der mensheid op deze aarde. Het werd voor God noodzakelijk zich ermee te bemoeien en de taal van de mens te verwarren, zodat de verschillende families (die later stammen en volken zouden worden) hopeloos onder elkaar verward en verdeeld zouden raken. Dientengevolge zouden zij hun wetenschappelijke en technologische kennis niet kunnen combineren. Was de Schepper niet tussenbeide gekomen en had Hij niet de taal van de mens bij de Toren van Babel verward, dan zouden de mensen voortgesneld zijn in de verwerving van wetenschappelijke kennis. De mensheid zou ongetwijfeld zozeer in wetenschappelijke en technologische kennis zijn gevorderd dat de volken vóór de tijd van Christus zouden hebben ontdekt hoe ze het atoom konden gebruiken.

Eeuwen voor de gebeurtenissen in Babel had God beschikt dat de mens zijn eigen ethische code zou volgen, zijn eigen menselijke politiek en regeringsvormen zou ontwerpen, zijn eigen vormen van godsdienst en, in het algemeen, zijn eigen gang zou gaan gedurende 6000 jaar. Daarna zou God Jezus Christus naar deze aarde zenden om de mensheid van wereldwijde zelfmoord te verlossen en de mens te tonen hoe hij een leven kon leiden van geluk, van vervulling, van vrede en voorspoed.

Die goddelijke daad maakte een einde aan de „ene” taal der mensheid. Het verenigde streven der mensen om de Toren van Babel te bouwen, was voor God het signaal om tussenbeide te komen en rassen en families te scheiden door ieder ras en iedere familie die taal te geven die de Schepper wilde dat ze spraken. De rassen en volken zijn sindsdien steeds door hun taal gescheiden gebleven!

Kijk eens hoe de mensheid in het laatste deel van de 19e eeuw een poging deed om Gods werk van de taalverwarring in Babel teniet te doen.

Esperanto en andere wereldtalen

Johann Martin Schleyer, een Duitse rooms-katholieke geestelijke en taalge-

leerde, ontwierp een wereldtaal: Volapük. Hij publiceerde *Volapük* in 1880. Deze wereldtaal was „gedeeltelijk op het Engels” gebaseerd, maar ze bezat helaas tegenstrijdigheden en zwakheden, reden waarom deze taal dan ook door de aanhangers als een slechte taal werd opgegeven. Ze werd verworpen!

In 1887 publiceerde een Russische Jood, Lazarus Ludwig Zamenhof („Dr. Esperanto”) zijn nu vermaarde werk *Esperanto*. Deze kunstmatig geschapen taal is een mengeling van Europese talen, en bezit sterke elementen van Latijn, Italiaans, Frans, Duits, Engels en Slavisch. Men heeft haar wel „slecht Italiaans” genoemd.

In 1922 ging de derde Assemblée van de Volkenbond er zelfs toe over Esperanto aan te bevelen.

Gedurende de beide wereldoorlogen werd Esperanto voor politieke propaganda en ondergrondse activiteiten gebruikt. Er werd gebruik van gemaakt door het Rode Kruis en in krijgsgevangenkampen.

Vele radiostations in Europa en Amerika hebben in Esperanto uitgezonden.

Maar ook Esperanto is niet de taal gebleken waar de wereld naar uitzag. Evenzo zijn andere talen zonder succes ontworpen, zoals: Interlingua, Gloria, Ido, Novial, Udiom Neutral.

Sommigen hebben ervoor gepleit een „levende” taal te nemen zoals het Engels, Frans, Spaans, Duits of Russisch en deze tot een internationale taal te maken.

Dit zou nooit lukken! Nationalistische jaloezie en naijver zouden een dergelijke poging volslagen doen mislukken.

Maar, er komt een wereldtaal — een universele taal — en eerder dan men denkt!

God gebruikt verschillende talen

Het is algemeen bekend dat het Oude Testament in het *Hebreeuws* werd geïnspireerd, met een paar fragmenten in het *Aramees*.

Ofschoon het Hebreeuws in vele opzichten expressief is, heeft ze toch een beperkt vocabulaire, in tegenstelling tot de voornaamste hedendaagse talen. Het was niet de taal die God als instrument wilde gebruiken om aan de mensheid het mysterie te openbaren van het Koninkrijk van God, het

evangelie of het goede nieuws van zijn weldra komende Koninkrijk!

Het *Grieks* werd de door God gekozen taal voor het Nieuwe Testament, waardoor Hij het goede nieuws van zijn Koninkrijk aan de wereld openbaarde.

In de eeuwen die onmiddellijk aan de geboorte van Jezus Christus voorafgingen, had God Alexander de Grote toegestaan de Griekse taal en cultuur in een groot deel van de bekende wereld te verspreiden. In de tijd van Christus en de apostelen was het Grieks een belangrijke taal geworden. Het Nieuwe Testament werd niet slechts in het Grieks geschreven, maar ook werd door de apostelen, en speciaal door Paulus het evangelie in deze taal bekendgemaakt.

Het Grieks hield in de loop der eeuwen op een universele taal in de beschaafde wereld te zijn; en ook deze taal had tekortkomingen.

God maakt gebruik van het Engels

God verhief de Engelse taal als zijn voornaamste instrument om aan het einde van dit tijdperk het goede nieuws van zijn spoedig komende Koninkrijk aan een groot deel van de wereld bekend te maken.

Maar waarom Engels?

Enige jaren geleden formuleerde een schrijver het in deze levendige termen: „Engels is thans 's werelds meest onweerstaanbare taal . . . buigzaam, expressief en betrekkelijk eenvoudig, snelt Engels in een fenomenaal tempo om de aarde.

„Door honderden miljoenen als tweede taal gesproken, is Engels bezig de universele taal te worden van handel, diplomatie en wetenschap. Piloten van alle naties gebruiken het als communicatiemiddel in het luchtverkeer . . . In Aziatische en Afrikaanse ontwikkelingslanden gebruiken veeltalige mensen Engels als enig middel tot verstandhouding met hun burens.”

Er worden meer radioprogramma's in het Engels uitgezonden dan in alle andere talen. Ongeveer driekwart van het postverkeer ter wereld wordt geschreven en geadresseerd in de Engelse taal.

Men kan naar ieder deel van de wereld reizen en bijna altijd iemand vinden die Engels spreekt. Engels wordt op vele scholen, colleges en

universiteiten overal ter wereld onder-
wezen.

Het is interessant te constateren dat
het vele dialecten kennende Chinees
door meer mensen (ongeveer 950
miljoen) als *eerste* taal wordt gespro-
ken dan enigerlei andere taal. Maar de
tienduizenden Chinese dialecten ma-
ken het voor vele Chinezen onmogelijk
elkaar goed te begrijpen. Het Engels is
nu ook daar belangrijk voor de
wetenschap.

Engels wordt niet alleen in alle delen
van de wereld geschreven, gesproken en
begrepen, het is de *lingua franca*, de
internationale taal, geworden van diplo-
matie, wetenschappen, handel en
sport.

Nu kan men duidelijk zien *waarom*
God Engels heeft gekozen als de
voornaamste taal waardoor Hij het
grootste deel van de mensheid met het
goede nieuws kan bereiken.

Engels is een vrij gemakkelijk te
leren taal, de grammatica is eenvoudig
en het is een zeer bruikbare taal. Onder
de grote talen van de wereld is het de
meest expressieve. Een van de redenen
is dat de Engelse taal woorden bevat uit
vele talen — Hebreeuws, Sanskriet,
Grieks, Latijn, Frans, Duits, Italiaans,
alsook diverse elementen van Russisch,
Spaans, Portugees, Arabisch, Indiaans
en andere weinig bekende talen. Dit
geeft het Engels een ietwat internatio-
naal karakter en een speciale bekoring.
Het wordt wel „een concentratie van
vele talen” genoemd.

Ofschoon al deze dingen waar zijn,
heeft toch ook het Engels zijn tegen-
strijdigheden en beperkingen. Uit het
oogpunt van spelling is het een van de
moeilijkste talen ter wereld.

Een wereldtaal op komst

De hele wereld zal spoedig één
gemeenschappelijke taal kennen — in
vrede en harmonie.

Uit vele bijbelse profetieën blijkt dat
God zijn Zoon, Jezus Christus, zal
terugzenden naar deze aarde, ditmaal
om de mensheid te behoeden voor
vernietiging van alle menselijk leven
(Matth. 24:21-22; Dan. 12:1 en Jer.
30:7).

Micha 4 en Jesaja 11 beschrijven op
levendige wijze de tijd wanneer het
Koninkrijk van God op deze aarde
gevestigd zal zijn. Het zal een tijdperk
zijn van vrede, geluk en welvaart.

Een van de zegeningen die God de

volken weer zal schenken gedurende
deze heerschappij van 1000 jaar, zal
een universele, wereldwijde taal zijn.
Dit wordt duidelijk geopenbaard in het
derde hoofdstuk van Zefanja.

God zal „volken vergaderen” en
„koninkrijken verzamelen” om over
hen zijn „gramschap uit te gieten” —
wegens hun toenemende zonden (Zef.
3:8). Deze profetie is van een onmis-
kenbare duidelijkheid. Ze verwijst naar
dezelfde tijd als weergegeven in Zecha-
ria 14 en Openbaring 19 — de tijd
wanneer de naties zich zullen verzame-
len om zich te verzetten tegen Jezus
Christus — bij zijn tweede komst. Zij
willen geen enkel goddelijk gezag
boven zich hebben. Wat doet de
zegevierende Christus? Zefanja 3 geeft
het antwoord.

Zefanja 3:9 heeft betrekking op het
Millennium. God belooft plechtig:
„Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken
een reine spraak wenden; opdat zij
allen den Naam des Heeren aanroepen,
opdat zij Hem dienen met een
eenparigen schouder” (Zef. 3:9, *Sta-
tenvert.*). Ja, God zal alle volken „een
reine spraak” (een zuivere taal) geven
zodat zij „allen” zijn naam zullen
aanroepen en Hem eensgezind zullen
dienen.

Welke taal zal God invoeren gedu-
rende de duizendjarige heerschappij
van het Koninkrijk van God? De Bijbel
onthult niet rechtstreeks welke taal de
universele „reine spraak” zal worden!
Ze kan zeer goed gebaseerd zijn op het
Engels. Dit betekent niet dat Grieks en
Hebreeuws of andere belangrijke talen
zullen verdwijnen.

Micha 4:5 verklaart: „Want alle
volkeren wandelen elk in de naam van
zijn god, maar wij zullen wandelen in
de naam van de Here, onze God . . .”
Er zal één internationale taal zijn, één
waarheid, één godsdienst, maar ver-
schillende lokale talen die andere
namen gebruiken voor de ware God.

De toekomstige reine taal zal geen
vulgaire uitdrukkingen kennen. Ook
zullen de namen van de dagen, de
maanden en van de heidense feestdagen
die vermomd zijn als „christelijk”
verdwijnen.

Met behulp van een reine taal — een
universele wereldtaal — zal God
tenslotte alle volken onder zijn utopi-
sche bestuur verenigen. Maar niet
voordat de volken gedwongen worden
zich van hun zonden te bekeren! □

de ECHTE WAARHEID

Doel & Streven

De Echte Waarheid wordt gepubli-
ceerd in het algemeen belang en
behandelt maatschappij-, gezins- en
milieukwesties. Ze bevat artikelen
betreffende internationaal nieuws, poli-
tiek, filosofie, godsdienst en opvoe-
ding, speciaal die betrekking hebben
op de kwaliteit van het leven.

Het tijdschrift is geen politiek orgaan
en geen politieke partij of pressiegroep
ondersteunt het.

De publicatierechten van het tijds-
schrift zijn eigendom van de Worldwide
Church of God en het doel van *De Echte
Waarheid* is voorlichting en educatie
door wereldgebeurtenissen in het juiste
perspectief te plaatsen en een besef te
wekken voor de ernst der tijden waarin
wij leven. De nadruk wordt gelegd op de
waarden van de christelijke moraal en
de maatschappelijke gevolgen van de
toenemende verwerping van deze
waarden. Af en toe wordt plaats
ingeruimd voor afwijkende ideeën die de
lezers een duidelijker inzicht in de
verschillende aspecten van omstrede
kwesties kunnen geven.

De Echte Waarheid kent geen
abonnementsprijs. Ze wordt gesteund
door vrijwillige bijdragen van lezers, die
overtuigd zijn geraakt van de waarde
van het blad en die er prijs op stellen
dat het gratis ter beschikking komt van
een groter aantal lezers. Uw bijdragen
zijn welkom en worden dankbaar
aanvaard.

Dit blad streeft ernaar redenen te
geven voor het *slechte nieuws* en
antwoorden op levensdilemma's die, in
praktijk gebracht, *goed nieuws* en juiste
resultaten opleveren.

Het ligt eveneens in de gedragslijn
van dit tijdschrift de alternatieven in
overweging te geven indien de juiste
oplossingen niet in praktijk worden
gebracht. In overeenstemming hierme-
de geven wij uitdrukking aan de
overtuiging dat indien de mensheid
nalaat de uiteindelijke catastrofe af te
wenden, een goddelijk plan nodig zal
zijn om deze aarde te redden en een
nieuwe orde te vestigen, waaronder
alle schepselen in staat zullen zijn
duurzame vrede, veiligheid en welvaart
te genieten.

WIE ZAL DE RIJKDOMMEN

De in de komende maanden te nemen besluiten kunnen uitkomst brengen over de vraag of de landen van de wereld op vreedzame wijze de eigendom en de heerschappij over de oceanen zullen weten te regelen.

door Donald D. Schroeder

Van wie zijn nu eigenlijk de oceanen? Welke *autoriteit* heeft het recht te dicteren hoe landen de zeeën dienen te gebruiken en te beheersen? En waar liggen de grenzen van de nationale jurisdicties over de kustzones?

Al tientallen jaren lang wordt er steeds heftiger gedebatteerd over de eigendom en het beheer over 70% van de aardbodem — de oceanen en de oceaانبodem. Geen wonder!

De oceaانبodem vormt potentieel de grootste geheime schatkamer van onaangesproken, exploiteerbare mineralen ter wereld!

Verhitte debatten

De hoogontwikkelde industrielanden beschikken nu reeds over voldoende technologie om een begin te maken met het ontginnen van de oceanen, om op die wijze in een onstabiele wereld hun toenemende behoefte aan mineralen te bevredigen en de aanvoer ervan veilig te stellen.

Tegelijkertijd eisen de ontwikkelingslanden die niet over de technologische of financiële middelen beschikken om de oceanen te ontginnen, dat er een supra-nationale autoriteit voor de zeebodem moet worden ingesteld. Het doel ervan? De rijkdommen welke de ontginning van de diepzee kan opleveren gemeenschappelijk te beheersen en te delen als het „gezamenlijke erfgoed van de gehele mensheid”.

Dit blok van 120 landen hoopt in staat te zijn een dergelijke super-autoriteit te domineren of te beïnvloeden. Het blok wil een supra-nationale,

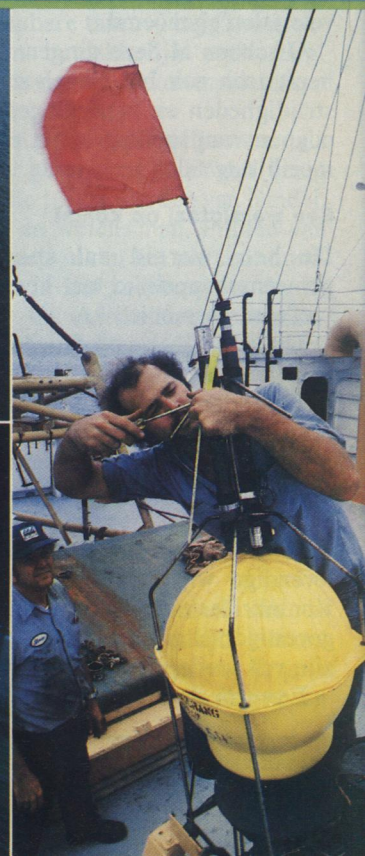
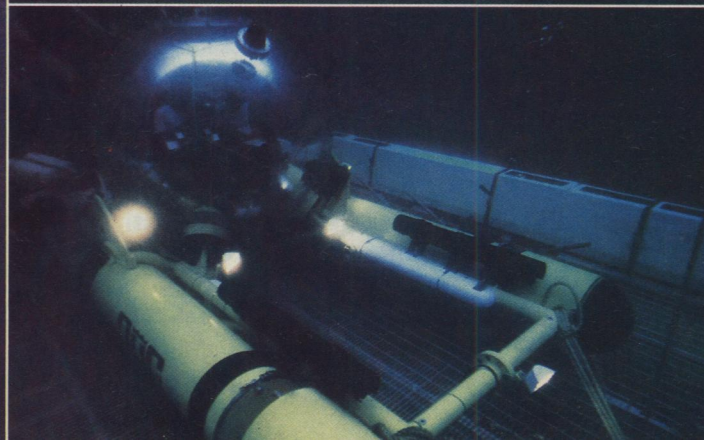
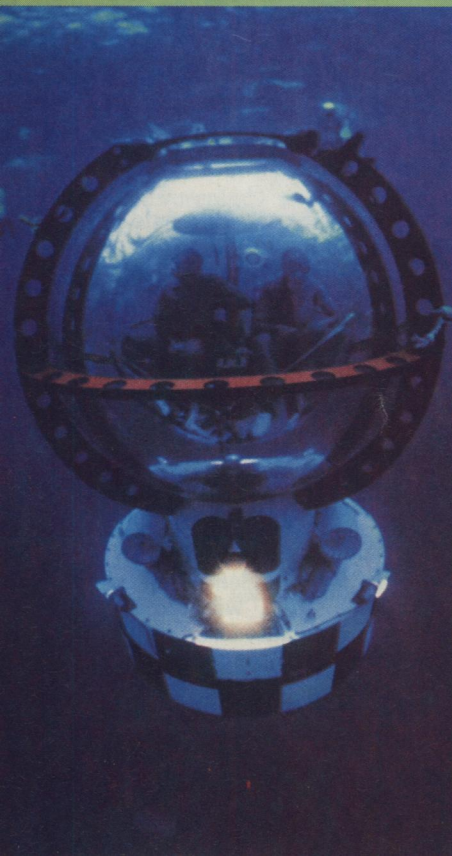
politieke autoriteit om af te dwingen wat door de Derde Wereld wordt aangemerkt als een billijker herverdeling van de rijkdommen van de oceanen, en om haar verder te helpen op de weg naar een Nieuwe Internationale Economische Orde.

Wet van de zee?

Al meer dan acht jaar lang heeft de onder auspiciën van de Verenigde Naties opgezette Conferentie inzake het Internationale Recht van de Zee nu al getracht alle aspecten en gebruiksmogelijkheden van de zee te regelen in een conventie op basis van internationaal erkende rechtsnormen.

Meer dan 150 landen zijn betrokken geweest bij het erdoor hameren van 320 wetsartikelen en negen aanhangsels. In weerwil van acht jaren van krachtige inspanningen is er nog steeds geen overeenstemming bereikt over enkele zeer controversiële onderwerpen met betrekking tot de politieke structuur van de te vormen zeebodemautoriteit.

Een mislukking van deze conferentie zou voorgoed de hoop kunnen verdrijven dat de landen van de wereld er ooit in

VAN DE ZEE ONTGINNEN?

zullen slagen hun internationale problemen door gemeenschappelijke rechtsregels op te lossen.

Het omstreden ontwerp van de Zeerecht Conventie is ongeëvenaard in reikwijdte en macht. Eenmaal aanvaard zou het een drastische wijziging brengen in de economische en politieke patronen van de wereld zoals wij die kennen.

De belangrijkste bepalingen van de omstreden VN-Conventie zijn:

— een 12 mijlsgrens aan de territoriale wateren van kustlanden.

— een 200 mijl diepe economische zone waarbinnen kustnaties de exclusieve rechten op visvangst en exploitatie van mineralen hebben, of andere landen licentie daartoe kunnen verlenen. (Sommige nabijliggende, door land omsloten landen kunnen in deze zone ook bepaalde rechten krijgen.) Kustnaties hebben bovendien de controle over de natuurlijke zeerijkdommen op de voortzettingen van de continentale platten voorbij de zone van 200 mijl.

— regelingen inzake wetenschappelijk zeeonderzoek in de economische zones van andere landen.

— verplichte arbitrage van geschil-

len tussen landen door een Zeerecht Tribunaal.

— een Internationale Zeebodem Autoriteit (ISA) met de bevoegdheid belasting te heffen van particuliere zeebodemontginningsmaatschappijen, licenties te verstrekken, de grenzen van mijngebieden aan te geven, de exploitatie van de zeebodem in te perken ter bescherming van op het land opererende producenten, en de baten van de eigen winningsoperaties toe te delen aan ontwikkelingslanden.

Men had gehoopt de definitieve tekst van dit unieke verdrag gereed te hebben voor ondertekening door de deelnemers aan de Zeerecht Conferentie die in maart van dit jaar in New York zal worden gehouden.

Maar begin verleden jaar besloot de regering van de Verenigde Staten plotseling het hele onderhandelingspakket aan een nieuwe beschouwing te onderwerpen. Diverse vooraanstaande Amerikaanse onderhandelaars werden de laan uitgestuurd. De conferentie-deelnemers waren geschokt.

De nieuw geïnstalleerde Reagan-regering achtte de autoriteit van de

ISA en de beperkende bepalingen inzake de zeebodemproductie in het bijzonder onaanvaardbaar voor de vrije onderneming. Ook vond zij de voorgenomen Zeebodem Autoriteit gevaarlijk voor de nationale veiligheidsbelangen van de Verenigde Staten.

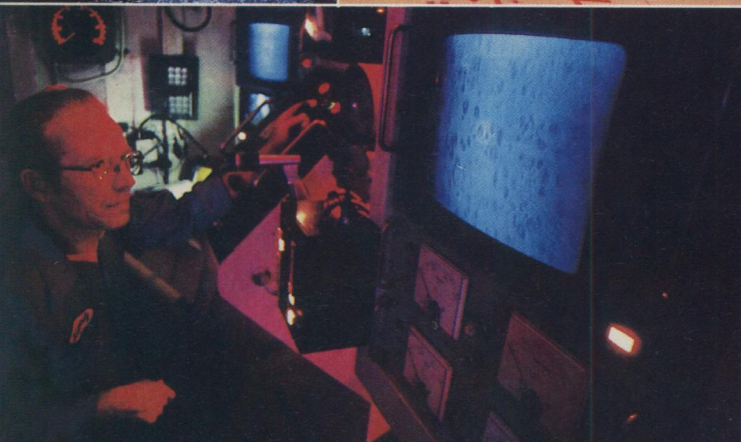
Veel regeringen zijn nu bang dat de VS essentiële punten van het conceptverdrag zullen afwijzen en daarmee nieuw voedsel geven aan de bedenkingen en de

(Zie verder pagina 14)

EXPERIMENTELE DIEPZEETECHNOLOGIE (van links naar rechts): Een experimenteel zeelaboratorium biedt duikers de mogelijkheid diep af te dalen en in alle richtingen waarnemingen te doen; een van de eerste succesvolle exploitatieschepen, de *Glomar Explorer*; tweepersoons *Makakai* op pontons; technici stellen een grijper voor monsters in; een diepzeecamera wordt naar boven gehaald; precisie navigatie en het in kaart brengen van concentraties knollen door televisie; monster van de „zwart goud“-knollen.

Drie foto's links door Flip Schulke

Alle andere door Christopher Springmann

De rijkdommen van de oceanen: een onzekere goudmijn

De mens weet meer over de krachten en de terreingesteldheid van de maan en de buitenaardse ruimte dan over de inwendige ruimte van de aardse oceanen. Zij vormen de laatste onbekende grens van de mensheid. „Het is zoiets als het openleggen van het Wilde Westen!” riep een oceanoograaf uit. Maar zal het ook tot een nieuwe „Gold Rush” leiden?

De mens weet dat er enorme rijkdommen schuilten. Veel van die weelde ligt op diepten van 10.000 tot 20.000 voet, zo ongeveer tussen de 3 en 6 kilometer. Daar vindt men zwarte klompen die meer dan 40 elementen bevatten. Een aantal van die elementen is op het land nu al schaars.

Zo zijn mangaan en kobalt onmisbaar bij de productie van staalsoorten van hoge kwaliteit, en bij de precisie-technologie van straalmotoren. De moderne industrie is op leven en dood aan de beschikbaarheid van mineralen als deze overgeleverd. Maar de gehele bevoorrading van de vrije wereld met deze beide mineralen is afhankelijk van een stuk of wat door twisten verscheurde landen van Afrika. Mijndeskundigen geloven dat de mensheid bij de komende eeuwwisseling of heel kort daarna zonder op het land gewonnen mangaan kan komen te zitten. Maar op de bodem van de oceanen ligt meer dan genoeg.

Deze zogenaamde knollen bevatten in sommige gebieden 30% mangaan, 1,25% nikkel, 1% koper en 0,25% kobalt. Dat is vele malen meer dan in de gebruikelijk op het land gewonnen ert-

sen. En de hoeveelheden ervan op de oceaanbodem zijn vele malen groter dan de thans bekende resterende landreserves.

De aanwezigheid van de knollen werd al lang geleden, in 1872, vastgesteld. Maar het was eerst na de Tweede Wereldoorlog dat met behulp van verbeterde onderwatercamera's kon worden aangetoond dat miljoenen vierkante kilometers oceaanbodem ermee geplaagd zijn.

De oorsprong van deze knollen is nog een mysterie voor de mensheid. Wat men weet is dat ze in lagen groeien, als boomringen, maar in een heel langzaam tempo. Hun aantal is echter zo groot dat er elk jaar toch nog zo'n 16 miljoen ton bijkomt. De hoogste concentraties vindt men in een strook van zo'n 4000 km lang en 800 km breed, die zich van de westzijde van Mexico tot bezuiden Hawaii uitstrekt.

Maar een belangrijke vraag met betrekking tot deze reusachtige begraven schat is nog niet beantwoord: Hoe goed is de kwaliteit, en wat zullen de kosten zijn?

Technologie

Stelt u zich eens de problemen voor om kilometers zware buizen of kabels vanaf een schip voort te slepen! En die van het werken in grotendeels niet in kaart gebracht terrein. En van de strijd tegen onbekende zeestromingen. En van door de storm opgezwepte zeeën en onvoorspelbare weersomstandigheden. Terwijl de navigatie zeer nauwkeurig dient te blijven en de

controle over de hele operatie geen moment verloren mag gaan. En dan is er nog de nimmer aflatende, en vreselijk verwoestende inwerking van het zoute water.

Tot dusverre is geen van de industriële consortiums die zich voorbereiden op de ontginning van de zeebodem erin geslaagd een volwassen delfschipoperatie op touw te zetten. Er zijn alleen kleinere prototypen gebouwd. Op ware grootte zouden dergelijke schepen enorme afmetingen hebben. Ze moeten in staat zijn maanden achtereenvolgende maanden in bedrijf te zijn, en miljoenen tonnen per jaar naar boven te brengen.

Op kleine schaal zijn tot nu toe drie benaderingen voor het winnen van de knollen uitgeprobeerd:

- 1) het van de zeebodem schrapen van de knollen met een grote emmer aan een zeer lange kabel;
- 2) het opzuigen van de knollen door reusachtige buizen die als gigantische stofzuigers fungeren;
- 3) het omlaagzenden van robot-duiktoestellen die de knollen rechtstreeks zouden kunnen verzamelen en omhoogbrengen.

Nog een andere, nu nog op de tekentafels staande benadering bestaat uit een 15 km lange, tussen twee schepen opgehangen roterende kabel, die een reusachtige lus zou vormen. De kabel zou voorzien worden van dozijnen enorme emmers, die de knollen van de bodem zouden moeten schrapen.

Het klinkt allemaal erg opwindend. Maar deze technologie is ongelooflijk ingewikkeld en kostbaar. En zij zal

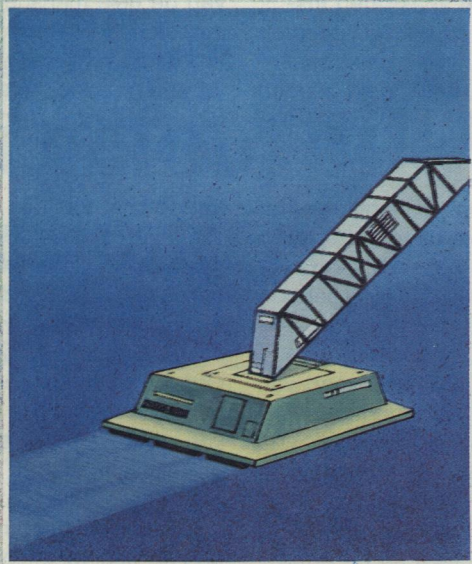
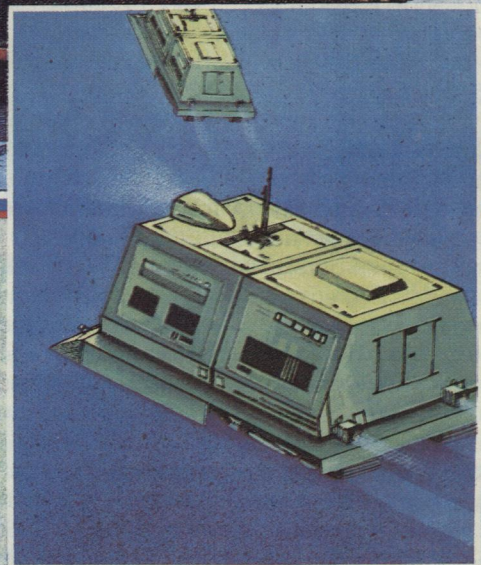
haar eigen kolossale problemen met zich meebrengen, zoals grote defekten, kostbare herstelwerkzaamheden en vervuilingproblemen.

„Zeker, we kunnen zowel vandaag als morgen metaalknollen omhooghalen”, zei een official van een der firma's die zich op het ontginnen van de oceaanbodem voorbereiden, „maar de vraag is of we het dag in, dag uit en jaar na jaar kunnen doen!” Een specialist van het Amerikaanse Departement van Binnenlandse Zaken, die deel uitmaakt van de zeerecht-delegatie der Verenigde Staten, is van mening dat de ontginning van de diepzeebodem eerst na de eeuwwisseling grote betekenis zal kunnen krijgen.

De kosten van het tot ontwikkeling brengen van slechts een enkel diepzee-mijncomplex belopen gigantische bedragen. Geen enkele bank en geen enkel particulier mijnconsortium is bereid dergelijke sommen te riskeren met een onbewezen technologie wanneer niet eerst waterdichte financiële en politieke voorwaarden zijn gerealiseerd die een ongestoorde operatie voor een periode van tenminste 20 jaar mogelijk maken. Zo lang zal het namelijk duren eer de investeringen er weer uit zijn.

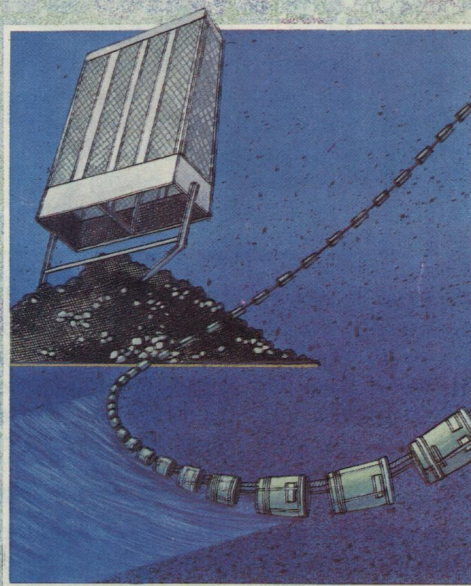
En een van de onderhandelaars op de Zeerecht Conferentie waarschuwde de aanwezigen als volgt: „het is goed ons voor ogen te blijven houden dat niemand er zeker van kan zijn dat de ontginning van de zeebodem inderdaad profijt zal opleveren.”

Het is duidelijk dat zonder de bereidheid van particuliere consortiums uit de ontwikkelde landen om enorme risico's te dragen en gokken te wagen, er voor niemand diepzeerijkdommen zullen zijn.

DELFSHUTTLES MET AFSTANDBEDIENING
— een voorstel om de knollen op te scheppen.
Iedere shuttle heeft een tv-camera en
verlichting om van boven af bestuurd te worden.

DE STOFZUIGER is het populairst. Een dregkop schraapt de knollen los die daarna door buizen worden opgezogen door samengeperste lucht of onder water aangelegde pompen.

DE BAGGEREMMER wordt experimenteel gebruikt. „Paternoster“-emmers aan een kabel staan ook op het tekenbord. Bij het ophalen spoelt de modder eruit.

Hoe en waarom de controverse over de oceanen zich ontwikkelde

Meer dan 300 jaar lang hebben alle landen de vrijheid van de volle zee erkend. De befaamde Nederlandse jurist Hugo de Groot (1583-1645) schreef in zijn in 1609 gepubliceerde *Mare liberum* dat de oceaan „aan allen toebehoort, omdat zij zo onbegrensd is dat zij niemands bezit kan zijn”.

In 1610 verboden de Engelsen het vissen op minder dan een kanonschot van hun kusten. Deze afstand bedroeg in de praktijk drie zeemijlen, en is tot de laatste tientallen jaren de algemeen aanvaarde grens van de territoriale wateren geworden.

Maar na de Tweede Wereldoorlog kreeg deze limiet steeds minder betekenis. De zich explosief ontwikkelende wereldbevolking intensiverde het zoeken naar mineralen en voedselreserves. Visserijvloeden met groot bereik dreigden rijke visgronden „leeg te zuigen”. Het boren naar olie en gas op de zeebodem langs de kusten — de z.g. offshore-techniek — nam snel toe. Een vijfde van alle gewonnen olie en gas is nu al afkomstig van offshore-boorplatforms. Het verkeer met zware supertankers werd steeds intensiever, en de vervuiling van het zeewater nam dienovereen-

komstig toe. Eenzijdige claims op territoriale zeegebieden en op offshore-rechten klonken steeds luider en veelvuldiger.

Sommige kuststaten maakten aanspraak op territoriale wateren ter breedte van 3 zeemijlen. Andere van 12. Weer andere claimden territoriale wateren van 15, 20, 30, 50, 150 of zelfs 200 zeemijlen breedte.

In de jaren tussen 1950 en 1960 braken er meer en meer visserijoorlogen uit. Chili, Ecuador en Peru reserveerden hun visrechten tot 200 mijl voor hun kusten. Maar niet alle landen namen deze en andere territoriale aanspraken serieus.

De toenemende conflicten over de oceanen leidden tot de eerste Zeerecht-Conferentie in 1958 in Genève. Van 1958 tot 1960 probeerde de conferentie de grenzen van de jurisdictie over de continentale platten vast te stellen.

Een continentaal plat werd door de conferentie eerst gedefinieerd als de zone tussen de kust en een diepte van 650 voet, „of voorbij die grens wanneer de diepte van . . . de wateren de exploitatie van natuurlijke hulpbronnen mogelijk maakt”. Het gevolg was dat de verwarring nog groter

werd. Het betekende namelijk dat een technologisch hoog ontwikkelde natie aanspraken zou kunnen doen blijven gelden op alle offshore-wateren tot aan de overzijde van de oceaan.

In 1960 hadden vele kuststaten een 12 mijlszone ingesteld waarover hun territoriale controle zich uitstrekte. Maar niet iedereen erkende die grenzen. Ook de 12 mijlszone wierp problemen op.

De sprong van 3 naar 12 mijl betekende een overlapping van de respectievelijke jurisdicties in meer dan 100 belangrijke zeestraten tussen de 6 en 24 mijl breedte. Onder de 3 mijlslimiet zoals die aanvankelijk gold zouden deze straten tot de volle zee gerekend worden.

Het duurde niet lang of de toenemende aanspraken op de controle over de zeestraten en op het recht er de gang van zaken te regelen, gingen een belemmering vormen voor de vrije en „onschuldige” doorvaart van zeeschepen, supertankers, duikboten en vliegtuigen.

De jaren 1960 tot 1970 brachten een versterking van het besef dat de kloof tussen de rijke en de armen landen voortdurend breder werd.

In 1967 betoogde Arvid

Prado, de toenmalige ambassadeur van Malta bij de Verenigde Naties, dat de mineralen in of onder de bodem van de diepzee „de gemeenschappelijke erfenis van de mensheid” vertegenwoordigen. Hij stelde voor, de baten van de ontginning van de mineralen op de zeebodem op basis van behoefte, aan alle naties ten goede te doen komen. Pardo's plan kreeg onmiddellijk de steun van de kleine ontwikkelingslanden, in het bijzonder van die welke niet aan de zee grenzen.

In december 1970 verklaarde de Algemene Vergadering van de VN in een eenstemmige resolutie dat de zich buiten de grenzen van de nationale jurisdictie uitstreckende oceanen als „gemeenschappelijk erfgoed van de hele mensheid” moesten worden beschouwd en dat zij voor het welzijn van de mensheid als geheel geëxploiteerd dienen te worden.

In 1974 gebruikte Algerije het podium van de Verenigde Naties voor het lanceren van een officiële oproep van de Derde Wereld om tot een „Nieuwe Internationale Economische Orde” te komen — een herverdeling van de welvaart van de wereld met een groter aandeel voor de ontwikkelingslanden. Opeens schenen de rijkdommen van de zee een veelbelovende weg te zijn naar de verwezenlijking van een „nieuwe orde”.

aanspraken van andere landen. Het gevolg daarvan zou kunnen zijn dat het hele concept op losse schroeven zou komen te staan. Veel onderhandelaars vrezen dat een ineenstorting van de Zeerecht Conventie tot een nieuwe golf van woede, vijandschap en strijd lust bij de Derde Wereld zou kunnen leiden.

De ontwikkelingslanden willen de VS in het Zeerecht Verdrag betrekken omdat deze de leiding hebben in de

technologie van de ontginning der oceanen. Maar zij blijven erbij dat het verdrag met of zonder de medewerking van Washington tot stand moet komen, en wel tijdens de zitting van dit voorjaar.

Voornaamste strijdpunt

Het Zeerecht-accord vormt een samenhangend geheel van maatregelen, waarvan het meest omstreden deel —

het deel waarvan het succes of de mislukking van het verdrag afhangt — de samenstelling en de bevoegdheden van de Internationale Zeebodem Autoriteit regelt. De macht van dit lichaam gaat veel verder dan alleen maar de regeling van de toegang tot de mineralen op de zeebodem.

Jarenlang wilden de industrielanden, aangevoerd door de Verenigde Staten, (Zie verder pagina 18)

WAAROM WORDT DE WAARHEID OVER LIEFDE, WET EN GENADE ZO WEINIG BEGREPEN?

door Michael A. Snyder

Zuivere liefde en mededogen zijn tegenwoordig bijzonder zeldzaam in de wereld. Hoe komt dat?

Waarom zou deze wereld niet vol liefde, vreugde, hoop en vrede zijn?

„Laat *alles* bij u in *liefde* toegaan”, schreef de apostel Paulus in zijn eerste brief aan de jonge Kerk van Korinthe (I Kor. 16:14).

Waarom dan is dit advies van de apostel Paulus bijna 2000 jaar lang zo belasterd of genegeerd?

Er is geen advies dat de wereld van vandaag harder nodig heeft dan dit. Waar u ook kijkt, de tekenen van 's mensen onmenselijkheid jegens de mens zijn in ruime mate waar te nemen. Van directiekamers tot op de door oorlog verwoeste achterafwegen van Afrika en Azië, overal is menselijk lijden en angst in overmaat aanwezig.

Gewelddisdrijven teisteren de eens veilige steden van Europa en Amerika; twist en spanningen tussen de rassen borrelen in vele tientallen steden, dorpen en gehuchten over de hele aardbol. Gezinnen die eens gelukkig en hecht waren, worden nu uiteengedreven en gescheiden door heftige emoties.

Paradoxaal genoeg echter is de mens op het technologische en materiële vlak heel wat verder gevorderd — schijnbaar beter uitgerust om door middel van geavanceerde communicatiesystemen meer dan ooit van zijn fouten te leren.

Hoe komt het dan dat er geen algemeen geluk is om onze materiële

voortgang aan te vullen, maar juist een van angst vervulde wereld? Hoe komt het dat we het advies van de apostel Paulus om alles in liefde te doen niet in staat zijn in praktijk te brengen?

Deze vraag moet beantwoord worden! Wij moeten de *oorzaak* van de wereldproblemen te weten komen — het fundamentele falen van de mensheid in het corrigeren van zichzelf; we moeten dit weten voordat deze met nucleaire bewapening volgestouwde wereld tot een totale woestijn wordt!

Te midden van al dit menselijk lijden schallen de woorden van de profeet: „De *weg* des vredes kennen zij niet, en er is geen recht in hun sporen; zij gaan langs kronkelpaden; niemand die ze betreedt, kent vrede” (Jes. 59:8).

Ofschoon deze wereld wanhopig poogt zich in de richting van vrede te loodsen, faalt de ene poging na de andere en bewegen we ons langzaam maar zeker in de richting van totale maatschappelijke chaos.

Vanwaar het geweld?

In onze zogeheten „verlichte” eeuw zijn de deskundigen op het gebied van de sociale wetenschappen niet in staat een verklaring te geven voor wat zij betitelen als „maatschappelijk afwijkend gedrag” — de misdadige geest.

In een persoonlijk gesprek met schrijver dezes gaf onlangs een professor van een belangrijke Amerikaanse universiteit toe, dat de sociologie nog niet de sleutel had tot het trieste mysterie rond het brein dat de zeden en wetten van de samenleving denkt te moeten ontwrichten.

„Maar”, vervolgde hij, „we hebben datgene ontsluitend waarvan we vermoeden dat het belangrijke factoren zijn bij de vorming van een misdadige geest.”

De belangrijkste factor blijkt gebrek aan LIEFDE. De psycholoog William Glasser voegt eraan toe: „Wanneer wij onze algehele behoefte aan liefde niet kunnen bevredigen, zullen we daar zonder uitzondering onder lijden en erop reageren met de bekende psychologische symptomen, van lichte ontevredenheid via angst en depressiviteit tot complete terugtrekking uit de wereld om ons heen” (*Reality Therapy*, p. 11).

Erich Fromm merkte reeds op „dat liefde het enig bevredigende antwoord is op het probleem van het menselijk bestaan” (*Liefhebben, een kunst, een kunde*, p. 175).

Maar wat voor liefde? En hoe is die te verwerven — en te uiten?

Het zoeken naar antwoorden

Politieke, maatschappelijke en familieproblemen „gebeuren” niet zomaar — ze zijn het gevolg van dynamische krachten.

De moeilijkheid van het probleem ligt in het nagenoeg ontbrekende inzicht dat ware liefde iets *geestelijks* is! Filosofen, psychologen, psychoanalytici en talloze andere onderzoekers hebben *tientallen* hypothesen over liefde ontwikkeld! Het schijnt evenwel dat niemand bereid is tot erkenning van een maatstaf voor liefde. In de ogen van de mens kan „liefde” alles zijn, van een morele structuur tot „situatie-ethiek”.

Maar wat is liefde nu werkelijk?

„GOD is liefde” (I Joh. 4:8),

openbaart de Bijbel — de enige Bron voor geestelijke definities!

God is veel meer dan een gevoel. Hij is veel meer dan een warm, nevelig idee.

Hij leeft eeuwig (Ps. 93:2); Hij is almachtig (Ps. 147:5); Hij heeft het grootste verstand (Jes. 55:8; I Kor. 2:16) en Hij heeft de door Hem zelf tot stand gekomen schepping — de mensheid — lief (Joh. 3:16). Uw verstand kan zijn grootheid niet bevatten!

Het probleem van de mens — uw probleem — is dat de mens een natuurlijke *vijandigheid* jegens God heeft ontwikkeld! Vanaf de allereerste mens in de hof van Eden tot de miljarden die nu leven wenst *niet één enkel individu* van nature zijn of haar leven aan de God van liefde over te geven.

Ontstellend? Denkt u maar eens na: God openbaarde zijn levenswijze — van liefde — aan de eerste twee mensen (Gen. 1 en 2). Gewapend met absolute definities van goed en kwaad koos Adam (de eerste mens) *weloverwogen* de weg die tegengesteld is aan die van God, en hij besloot zelf te bepalen wat liefde, en wat goed en kwaad is. Hij *verwierp* Gods weg van liefde, van geven en van zorgzaamheid voor anderen, waarmee hij voor alle mensen na hem de toon aangaf.

Nog altijd is deze houding van Adam fundamenteel aanwezig in alle mensen van vandaag!

Als de Bijbel zegt „God is liefde”, is dit een openbaring van Gods *aard*. God belichaamt een levenswijze van „geven”, van uitgaande zorgzaamheid voor anderen.

God wil dat u en ik gelukkig zijn, een vol, overvloedig leven leiden, en in staat zijn dit met anderen te delen — en dat is liefde (Joh. 10:10; III Joh. 2). Om ons te leiden in de richting van deze weg naar geluk omschrijft God liefde als volgt: „Want *dit* is de liefde Gods, dat wij *zijn geboden bewaren*” (I Joh. 5:3).

Deze waarheid wordt helaas slecht begrepen!

Toen Hem gevraagd werd welke van de Tien Geboden de belangrijkste waren, vatte Jezus Christus ze samen tot twee fundamentele krachten: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het *grote* en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matth. 22:36-39).

De eerste vier geboden in Exodus 20 openbaren hoe wij God moeten liefhebben. De laatste zes openbaren de manier waarop wij onze naaste moeten liefhebben.

Maar hoe denkt het natuurlijke, onbekeerde verstand hierover? „... de gezindheid van het vlees [materiële, fysieke dingen] [is] *vijandschap*... tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens het kan dat ook niet; zij, die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen” (Rom. 8:7-8).

De mens in zijn natuurlijke staat wenst weinig of niets met God van doen te hebben. Aangezien God liefde *is*, *verwerpt* de mens zonder het te weten de ware liefde die hem geluk zou brengen.

Werken aan een oplossing

Gods levenswijze zoals die tot uitdrukking komt in de tien samenvattende punten, bekend onder de naam de Tien Geboden, is een *levende*, werkzame kracht. Wanneer u een of meer van deze punten breekt, volgt er een straf op. U lijdt in fysiek, mentaal, emotioneel en geestelijk opzicht.

Laten we eerst eens een fysiek voorbeeld nemen. Wat zou er gebeuren als iedereen plotseling besloot geen overspel en ontucht meer te plegen, en tevens alle relaties met homoseksuelen en prostituees te beëindigen? Geslachtsziekte zou verdwijnen! Prostitutie zou ophouden te bestaan! Spoedig zouden er geen zwangere teenagers meer zijn. In het algemeen zouden de mensen onmiddellijk gelukkiger zijn.

Maar de mens zegt: „Ik wil Gods wet niet gehoorzamen. Ik verwerp die. Ik stel mijn *eigen* regels vast!” En zo blijven miljoenen mannen en vrouwen nodeloos lijden.

Vanzelfsprekend zou God de mens ervan kunnen weerhouden zijn wet te overtreden. Dat is echter precies wat de mens God niet wil laten doen. Daarom heeft God de mens toegestaan om 6000 jaar lang zijn eigen regels op te stellen en zijn eigen beslissingen te nemen. Dit proces van het nemen van beslissingen wordt in welluidende bewoordingen beschreven in Deut. 30:19-20: „Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen; het *leven* en de *dood* stel ik u voor, de zegen en de vloek; *kies dan het leven*, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht, door de Here, uw God, lief te hebben, naar zijn stem te luisteren en Hem aan te hangen...”

De Bijbel openbaart echter iets wat nog veel onheilspellender is dan *fysiek* lijden wegens het overtreden van Gods wet. Wanneer wij verkiezen een van de tien samenvattende punten, die bepalen wat liefde is, te verbreken, door het tegengestelde te doen, zegt de Bijbel dat wij *zondigen*. Wat is zonde? „De zonde is de wetsovertreding” (I Joh. 3:4, *Leidse Vert.*).

De Tien Geboden zijn een grote zegen: zij tonen ons wat zonde is (Rom. 3:20; 4:15; 5:13-14). De apostel Jakobus noemt de Tien Geboden „de volmaakte wet... der *vrijheid*” (Jak. 1:25). Deze leidt de mens op de weg naar innerlijk *geluk*.

Wanneer wij echter een of meer van deze wetten hebben verbroken, zitten we met een probleem — we zijn zo goed als dood.

Wat is het eindresultaat van zonde? „Het loon, dat de zonde geeft, is de dood” (Rom. 6:23).

Wat nu?

Op welke wijze gaat dit alles u aan? Tenzij u leeft volgens de weg van liefde — hetgeen betekent dat u de weg naar behoud kent — bent u levend dood, zelfs nu u dit artikel leest! U kunt geen aanspraak maken op eeuwig leven. U denkt misschien dat u geen enkele van de Tien Geboden hebt overtreden, maar toch hebt u dat wel.

„Want allen [met inbegrip van u en mij] hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods” (Rom. 3:23).

Als zondaar — als wetsovertreder — staat u „onder de wet”, dwz. u bent onderworpen aan de *straf*: de dood. Wegens het overtreden van de Tien Geboden bent u onderworpen aan wat de Bijbel „de vloek der wet” noemt (Gal. 3:13). U hebt geen hoop op eeuwig leven.

Maar er is GOED NIEUWS. Iemand heeft voor u de straf betaald.

Uw Schepper Zelf heeft in uw plaats de straf op uw wetsovertredingen ondergaan. God heeft alle dingen door Jezus Christus geschapen. In de eerste eeuw n.Chr. stierf de Schepper van het menselijk ras, Jezus Christus — teneinde het uiteindelijke en volmaakte offer voor de zonde te worden.

U moet echter nog altijd uw keuze bepalen en dit offer aanvaarden. U kunt evenwel het bloed van Christus als verzoening voor uw vroegere zonden niet zomaar eventjes terloops aanvaarden.

God wil eerst een mentaliteitsveran-

dering in u zien, een verandering van vijandigheid naar gehoorzame onderworpenheid! „Bekeert u en een ieder van u late zich dopen in de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden . . .” (Hand. 2:38).

Bekering is weer zo'n slecht begrepen woord. Zich bekeren betekent *zijn leven veranderen*. In plaats van uw *eigen* gang te gaan (wat eigenlijk de weg van Satan is), moet u beginnen God te gehoorzamen — God *lief te hebben* door zijn geboden te houden (I Joh. 5:3).

Zoals Johannes de Doper het zei: „Brengt dan vrucht [daden, handelingen] voort, die aan de bekering beantwoordt [die de bekering bevestigt, ermee overeenstemt]” (Matth. 3:8).

U moet u niet alleen bekeren, u dient tevens God te *geloven* (Mark. 1:15). Dat wil zeggen, geloven wat Hij zegt: de boodschap die Hij door Jezus Christus gezonden heeft — het goede nieuws (evangelie betekent „goed nieuws”) geloven omtrent het spoedig komende Koninkrijk van God.

Dit wordt gevolgd door onderdompeling in water (de doop), een uitwendig bewijs van uw inwendig geloof in Jezus Christus.

Op de weg naar behoud

Na uw doop betreedt u officieel de weg naar behoud. Door Jezus Christus als uw Redder te aanvaarden, komt u onder onverdiende *genade*. Al uw vroegere zonden zijn vergeven — volledig bedekt door het *bloed* van Christus' offer (Hebr. 9:12, 14), voor eeuwig vergeten. Na het ontvangen van de beloofde heilige Geest van God (Hand. 2:38; Rom. 8:9) wordt u een erfgenaam van het Koninkrijk van God (geërfd hebt u het echter nog niet). Vanaf dat moment bent u een verwekte zoon of dochter van God.

Maar hebben nu de Tien Geboden hun leidinggevende kracht verloren? *Nee*. Hoewel u van uw vroegere zonden bent *behouden* door *genade* (Ef. 2:5) — iets wat u *niet zelf kunt verdienen* — moet u nu, in een bekeerde geestesgesteldheid, alle geboden gaan houden, opdat u niet *opnieuw* onder de doodstraf komt te staan.

„[Wij] worden om niet gerechtvaardigd [vrijgesteld van *vroegere* zonden] uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus. Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel door het geloof, in zijn bloed, om zijn rechtvaardigheid te

tonen, daar Hij de zonden, die *te voren* onder de verdraagzaamheid Gods gepleegd waren, had laten geworden” (Rom. 3:24-25).

U kunt geen vergeving *verdienen*. Die komt uit genade — gratis, onverdiend — van God. De genade bedekt uw vroegere zonden (Rom. 3:25). U bent door geloof gerechtvaardigd (Rom. 3:28). Maar de wet, die zonde, die goed en kwaad bepaalt, *behoudt* zijn macht van leven en dood over u! „Stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking? **VOLSTREKT NIET; veeleer bevestigen wij de wet**” (Rom. 3:31).

De wet stelt vast wat zonde is. De wet kan geen zonden vergeven. Dat kan alleen Christus. Maar zijn eenmaal uw zonden vergeven, dan wordt van u verwacht dat u stopt met zondigen, dat u begint de wet te houden. „Want niet de hoorders der wet zijn rechtvaardig bij God, maar de *daders* der wet zullen gerechtvaardigd worden” (Rom. 2:13).

Alles past nu dus in elkaar. Nadat wij ons bekeerd hebben en Christus' offer hebben aanvaard, zijn onze vroegere zonden vergeven en zijn wij niet meer afgesneden van God (Rom. 5:10). Door het ontvangen van zijn heilige Geest wordt onze geest vernieuwd en beginnen wij meer als God te worden (Ef. 4:23), vervuld met de geest van liefde, vreugde, geduld en gemoedsrust. Toch zullen we in de worsteling om onszelf, Satan en de wereld om ons heen te overwinnen, weleens struikelen en Gods wet overtreden. Zodra we de zonde in ons zien (Jak. 1:23-25), moeten we ons daar onmiddellijk van bekeren en bidden dat Christus' offer op ons wordt toegepast. Op dat punt van overtreding moeten we veranderen en meer als God worden. Na berouw en gebed om vergeving (Matth. 6:12) worden onze zonden vergeven (genade is echter geen vergunning om vrijelijk Gods wet te breken, Rom. 6:15). Zo blijven we groeien „in de genade en in de kennis van onze Here en Heiland, Jezus Christus” (II Petr. 3:18).

In deze zin is het dat „De wet des Heren is volmaakt, bekerende de ziel” (Ps. 19:8, *Statenvert.*). Het Hebreeuwse woord voor 'wet' is *torah*. In dit woord is de betekenis *instructie* vervat. Daarom worden we, door het houden van de wet van God, overeenkomstig *geïnstrueerd* aangaande de weg die naar het leven leidt!

De sluitsteen

Als een bonafide christen die Gods wet houdt, groeit u dus in geestelijke volwassenheid. Verbazingwekkend genoeg gebeurt dit *niet* door uw eigen kracht alleen, maar door Jezus Christus die door de heilige Geest *in u leeft* — en u de *kracht* verleent om de wet te vervullen. Zoals de apostel Paulus terecht zei: „Met Christus ben ik gekruisigd [in de doop], en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof van de Zoon van God, die mij heeft lief gehad en Zich voor mij heeft overgegeven” (Gal. 2:20).

Terwijl u groeit door het volgen van de heilige en geestelijke wet (Rom. 7:12, 14), wordt uw vijandige natuur langzamerhand gevangen door de geestesgesteldheid van Christus (Filipp. 2:5).

U bent nu waar u vanaf het begin al had willen zijn: vervuld van goddelijke liefde; zorgzaam voor uw naaste; het beste wensend voor anderen; ernaar strevend om te dienen, in de juiste nederigheid.

Het komt niet allemaal in één keer. We bemerken evenwel dat „de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de heilige Geest, die ons gegeven is” (Rom. 5:5). Het is een levenslang proces.

En deze liefde, die van God komt, stemt volmaakt overeen met Gods wet van liefde, want „de liefde is de *vervulling* der wet” (Rom. 13:10).

Terwijl we ons zo ontwikkelen van een vleselijk begin naar een bekeerd doel, zien we dat „Christus is het einde [einddoel] der wet” (Rom. 10:4). De Tien Geboden leiden ons naar de rechtvaardigheid van God (Ps. 119:172). Christus heeft voor ons het patroon al vastgelegd. Hij leefde zonder zonde. Hij hield volmaakt Gods wet. En Christus in ons kan hetzelfde doen.

Als u meer informatie wenst om de „volmaakte wet der vrijheid” toe te passen en over het ware christelijke leven, schrijf dan om ons gratis boekje *De Tien Geboden*.

Na dit te hebben gelezen zult u David — een man naar Gods hart — begrijpen en met hem instemmen: „Hoe lief heb ik uw wet! Zij is mijn overdenking de ganse dag” (Ps. 119:97). □

RIJKDOMMEN

(Vervolg van pagina 14)

dat de ISA niet meer zou zijn dan een instantie die licenties verstrekke. Particuliere Westerse mijnbouwconsortiums verklaarden zich bereid een bepaald percentage van hun winsten aan de Autoriteit af te staan ter verdeling onder ontwikkelingslanden. Maar de ontwikkelingslanden eisten dat zowel de produktie van de door diepzeeontginning verkregen mineralen als het beheer daarover geheel in handen van een boven de naties staand lichaam zouden worden gelegd.

Om de impasse te doorbreken verklaarden de Amerikaanse gedelegeerden zich, zonder de instemming te hebben van de Amerikaanse industrie, in 1976 accoord met een systeem waarbij de ontginning van de zeebodem kon plaatshebben door twee parallel werkende groepen. De ene zou bestaan uit particuliere consortiums uit de ontwikkelde landen; de andere zou een instelling zijn die onder de naam „Enterprise” rechtstreeks ten bate van de ontwikkelingslanden zou opereren, en waarvan de eventuele baten naar die landen zouden gaan.

Maar het punt dat veel Amerikaanse mijnbouwondernemingen dwars zat, was dat er van die particuliere consortiums zware belastingen zouden worden geheven, maar niet van de Enterprise. De particuliere consortiums zouden de ISA hoge bedragen moeten betalen voor licenties en om toegang te krijgen tot de ontginningsgebieden. Ook zouden de Westerse consortiums twee gelijkwaardige studies inzake exploitatiemogelijkheden moeten produceren en aan de ISA aanbieden. Over een daarvan zouden ze zelf mogen beschikken, de andere zou voor de Enterprise zijn.

Bovendien zouden de particuliere consortiums hun ontginningstechnologie tegen een geringe vergoeding ter beschikking van de Enterprise moeten stellen. Dat houdt in dat de particuliere consortiums al hun mijngeheimen en hun hele technologie op verzoek ter beschikking van de Enterprise zouden moeten stellen, zodat deze zou kunnen concurreren met de mijndeskundigen van de geavanceerde naties. Dit alles betekent een radicale afwijking van de gebruikelijke overdracht van particuliere eigendom in internationale zaken.

Maar wat de Westerse mijnbouwers en vele leidende figuren in het

Amerikaanse Congres nog meer verontrustte, was het bestuur van de ISA. Elk land dat het verdrag ratificeerde, zou in de Algemene Vergadering van de ISA worden vertegenwoordigd, maar de werkelijke bevoegdheid tot het nemen van besluiten zou berusten bij een uit 36 landen samengestelde uitvoerende raad met roterend lidmaatschap. Dat zou een land als de Verenigde Staten slechts een op de 36 stemmen geven. In de thans door president Reagan afgewezen ontwerp-overeenkomst was het punt, wie in de machtige uitvoerende raad zou worden opgenomen, niet geheel duidelijk.

Naar de mening van vele Westerse waarnemers zou de Internationale Zeebodem Autoriteit weleens kunnen uitgroeien tot een Orwell-achtig lichaam, dat als opperste beheerder en dictator van de volle zee zou fungeren. En de macht zou in handen zijn van ideologieën met een diametraal tegen vele Westerse zaken- en politieke denkbeelden gerichte instelling. Zo vrezden Westerse mijnbouwondernemingen dat hun enorme investeringen door verplichte produktiebeperkingen zouden worden geschaad.

De regering Reagan trok zich dan ook terug van verdere onderhandelingen over het verdrag, om daarmee in de toekomst een ongestoorde aanvoer van onmisbare metalen zoals nikkel, koper, mangaan en kobalt te verzekeren. De kans bestond dat deze strategische grondstoffen anders onder controle van de Derde Wereld zouden komen te vallen, en dat was gevaarlijk. De Verenigde Staten zijn nu eenmaal — in tegenstelling tot de Sovjet-Unie — sterk afhankelijk van de import van veel van deze grondstoffen.

De Amerikaanse onderhandelaars hebben er altijd op gewezen dat zij nooit ofte nimmer hun recht zouden opgeven om ter bescherming van de industriële belangen van de Verenigde Staten de diepzeebodem te exploiteren. „We hebben nooit geaccepteerd dat het feit dat het hier om een gemeenschappelijk erfgoed gaat, zou impliceren dat men het recht had de Amerikaanse ontginning te dwarsbomen”, zei een van de Amerikaanse onderhandelaars.

En dus dreigt het conflict over de vraag wie de zeebodem mag ontginnen, stuk te lopen op de niet opgeloste geschilpunten tussen de voornaamste twee met elkaar wedijverende economische en politieke ideologieën van de wereld.

De VS hebben reeds wetten opgesteld die Amerikaanse mijnbouwondernemingen het recht zouden geven de diepzee te exploreren en op de bodem mijnbouw te bedrijven en op de bodem mijnbouw te bedrijven in geval het Zeerecht Verdrag er niet komt. Andere geavanceerde landen hebben een gelijksoortige bereidheid uitgesproken.

Wat een dilemma!

De meeste van de huidige diepzeemijnbouwondernemingen in de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Canada, West-Duitsland, Frankrijk, België en Japan hebben al honderden miljoenen geïnvesteerd in voorbereidende diepzee-research en -ontwikkeling.

Maar zegslieden van de ontwikkelingslanden hebben er al op gezinspeeld dat wanneer de industrielanden op eigen houtje de oceanobodem gaan exploiteren, zij zullen aandringen op represailles zoals het afsnijden van de toevoer van olie, van op het land gewonnen mineralen en andere grondstoffen waarvan industrielanden afhankelijk zijn.

De openingsmaanden van 1982 en daarna zullen duidelijk maken welke weg de landen zullen inslaan. Maar de Bijbel openbaart nu reeds de uiteindelijke resultaten van de Zeerecht Conventie!

God zegt over de hele mensheid: „De weg des vredes kennen zij niet . . . zij gaan langs kronkelpaden; niemand die ze betreedt, kent vrede” (Jes. 59:8). En: „Zij trachten de breuk van mijn volk op het lichtst te genezen door te zeggen: Vrede, vrede, terwijl er geen vrede is” (Jer. 6:14).

Eigendom over de zeeën zal nog worden geregeld

Uiteindelijk zal de hoogste Autoriteit over alle land en zee er aan te pas moeten komen om de naties te dwingen in vrede met elkaar te leven! Dat wil zeggen een leven van offervaardigheid te leven, in plaats van zich als verscheurende dieren te gedragen, en zoveel waardevolle mineralen te verbuiken en te verspillen — hoofdzakelijk om zich op de oorlog voor te bereiden (Jes. 2:2-4).

De oceanen behoren aan God. En Hij zal het gebruik van hun verborgen rijkdommen alleen dan toestaan, wanneer de mens het bewijs levert dat hij over de wil en de karaktereigenschappen beschikt om ze voor vreedzame doeleinden en ten bate van de gehele mensheid te gebruiken! □

De ECHTE WAARHEID

DE ONGEZIENE HAND IN DE GESCHIEDENIS

Staan er een vast omlijdend plan en doel achter de geschiedenis der mensheid, of is wereldgeschiedenis niets meer dan een reeks toevallige gebeurtenissen?

door Keith W. Stump

Velen hebben het zich afgevraagd: is geschiedenis louter een willekeurige opeenvolging van gebeurtenissen, die elk doel ontberen?

Of bestaat er een alomvattend plan of steeds terugkerend patroon in de geschiedenis der mensheid?

Opkomst en verval van wereldrijken en volkeren vormen een dominerende factor in de geschiedenis. Eén staat verheft zich boven alle andere, om echter in verval te geraken en uiteindelijk door een andere te worden vervangen.

Wat heeft dit alles te betekenen?

De een na de ander

Laten we bij wijze van voorbeeld de val van het oude Babylon eens bekijken.

In oktober, 539 v.Chr., werd Babylon — de machtigste stad uit de Oudheid — door de legers van Meden en Perzen onder Cyrus de Grote veroverd.

Nog geen halve eeuw voordien had de vermaarde stad het toppunt van haar roem en macht bereikt, onder koning

Nebukadnezar, die o.a. de prachtige Ishtar Poort en de wereldberoemde Hangende Tuinen liet bouwen, een van de zeven wonderen van de oude wereld. Na de dood van Nebukadnezar nam Babylons macht snel af en tegen 539 was de ineenstorting onvermijdelijk geworden.

De Griekse geschiedschrijvers Herodotus en Xenophon hebben op schrift gesteld hoe Cyrus zich toegang tot de stad wist te verschaffen door op sluwe wijze de loop van de rivier de Eufraat te verleggen, die via zware bronzen hekken in de muren de stad in en uit stroomde.

Stroomopwaarts, zo vermeldt de geschiedenis, groeven Cyrus' troepen een aftakkingskanaal om het water naar een enorm, leeg reservoir te leiden, niet ver van de rivier vandaan. Weldra daalde het waterpeil. Onder bescherming van de duisternis liepen Cyrus' soldaten de rivier in, waar het water hun nog maar tot de knieën kwam. Ze waadden onder de bronzen hekken door en kwamen zo de niets vermoedende stad binnen. Babylon werd volkomen verrast en viel, waarbij slechts weinig bloed vloeide.

De val van Babylon is een der beslissende gebeurtenissen uit de Oudheid en kenmerkt het einde van een tijdperk. Het eens zo machtige Babylonische rijk werd volkomen opgenomen in het Perzisch imperium, dat weldra heel het Midden-Oosten zou omvatten, van de Aegeïsche Zee tot aan de Indus. Uiteindelijk echter trad het machtige Perzische imperium in de voetsporen van zijn voorganger en bezweek, 200 jaar later, voor de legers van Alexander de Grote. En op dezelfde wijze verslonden de Romeinse legioenen

uiteindelijk het oude rijk van Alexander.

Door heel de geschiedenis heen hebben al die oude volkeren gepeinsd over de betekenis van dit zich alsmaar herhalend patroon.

De Griekse historicus Polybius verhaalt hoe de grote Romeinse veldheer Scipio de Jongere, toen ze in 146 v.Chr. Carthago in vlammen zagen opgaan, tegen hem zei: „Een glorieus ogenblik, Polybius, maar ik heb het benauwende voorgevoel dat op een kwade dag zoiets ook mijn vaderland zal overkomen... [Want zo is het] gegaan met Illium... en met de rijken der Assyriërs, Meden en Perzen, de machtigsten van hun tijd...”

Scipio de Jongere had gelijk. De geschiedenis herhaalde zich.

Uiteenlopende meningen

Vele, sterk uiteenlopende theorieën zijn al opgesteld in een poging historische gebeurtenissen een bepaalde *betekenis* toe te kennen.

Oswald Spengler, een Duitse filosoof uit het begin van deze eeuw, maakte een vergelijking tussen de levenscyclussen van beschavingen en die van biologische organismen. Volgens hem maakten alle beschavingen *onvermijdelijk* een vier fasen omvattende levenscyclus door: geboorte, volwassenheid, verval en dood.

Karl Marx en Friedrich Engels — de „vaders van het communisme” — zagen een eindeloze „klassenstrijd” tussen onderdrukten en hun onderdrukkers als voornaamste stimulans en primaire stuwende kracht van de geschiedenis.

Thomas Carlyle, een 19e eeuwse

BABYLON — 539 v.Chr.

ISSUS — 333 v.Chr.

Schotse essayist en historicus, hield staande dat het de verrichtingen van enkele uitzonderlijke figuren zoals Alexander de Grote, Caesar, Djengis Khan en Napoleon waren, die — meer dan alle andere factoren — de loop der geschiedenis hebben bepaald. „De historie van de wereld,” zo schreef hij, „is niets anders dan de biografie van grote mannen.”

De eminente Britse historicus Arnold Toynbee kwam na analyse van 26 uit de geschiedenis bekende beschavingen, tot een geheel andere conclusie. De opkomst en de duur van beschavingen is het directe gevolg van hun eigen succesvol reageren op uitdagingen, waarbij ze worden geleid door creatieve minderheidsgroepen. Zodra een beschaving niet langer met succes reageert, valt ze uiteen. Maar anders dan Spengler zag Toynbee de ondergang van een beschaving toch geenszins als iets onvermijdelijks.

Anderen hebben uiteenlopende religieuze en metafysische verklaringen voor de historie gegeven, zoals de kerkvader Augustinus in zijn grote werk *Staat Gods (De civitate Dei)*, 413-426, 24 boeken). Daarin ziet hij de geschiedenis als het drama van de verlossing der mensheid.

Sommige historici echter zien volstrekt geen alomvattend patroon en leggen de nadruk op de allesoverheersende rol van het onverwachte en het toeval in de historie.

De meeste historici in onze tijd halen elementen uit elk van deze denkwijzen, ten behoeve van hun analyse en verklaring van de historie. Liever dan te proberen een of ander „alomvattend plan” te ontdekken, beperken ze zich tot het uitpluizen van de talrijke, sterk uiteenlopende, oorzakelijke factoren en

20

invloeden, die de loop der historie bepalen.

Voor naamste factor gemist

De meeste historici hebben één belangrijke factor t.a.v. de opkomst en het verval van naties en wereldrijken over het hoofd gezien. Bij hun reconstructie en interpretatie van de historie hebben verreweg de meesten van hen de mogelijkheid van de hand gewezen dat de loop der historie direct wordt beïnvloed en geleid door een ingrijpende voorzienigheid.

Ziet men echter het bewijsmateriaal, dan komt men onvermijdelijk tot de conclusie dat de geschiedenis in brede lijnen door de voorzienigheid wordt beheerst en bepaald. Velen van de werkelijke makers van historie — grote staatslieden en militaire leiders — zijn juist tot *deze* conclusie gekomen!

Winston Churchill bespeurde duidelijk Gods hand in de geschiedenis. In een toespraak tot het Amerikaanse Congres op 26 december 1941 verklaarde de Britse premier dat „men wel blind moet zijn als men niet kan zien dat hier op aarde een machtig plan en doel worden verwezenlijkt . . .” Bij een andere gelegenheid, 10 maanden later bevestigde de Britse oorlogsleider zijn geloof in een goddelijke interventie, toen hij opmerkte: „Soms heb ik het gevoel dat er wordt ingegrepen . . . het gevoel dat een Leidende Hand tussenbeide is gekomen”.

Benjamin Franklin was eenzelfde overtuiging toegedaan. Sprekende in de Constituerende Vergadering te Philadelphia in juni 1787, verklaarde Franklin: „Hoe langer ik leef, des te meer overtuigende bewijzen zie ik dat *God de zaken der mensen bepaalt*. En als zelfs geen mus ter aarde zal vallen zonder zijn voorkennis [een verwijzing

naar Mattheus 10:29], is het dan waarschijnlijk dat een imperium tot bloei kan komen zonder zijn hulp?”

Gewijzigde loop der historie

Historisch bewijsmateriaal om de bovenstaande conclusies te bevestigen, bestaat er in overvloed. Vreemde, onverklaarbare en miraculeuze omstandigheden op uiterst gewichtige momenten in de geschiedenis van naties en wereldrijken schijnen onmiskenbaar te wijzen op de leidende hand van God. Laten we enkele verbazingwekkende voorbeelden geven:

- In zijn streven naar wereldoverheersing zond koning Philips II van Spanje in juli 1588 zijn „Onoverwinnelijke Armada”, welke uit 124 schepen bestond, naar Engeland. Na een week van zeegevechten met de door Sir Francis Drake aangevoerde Engelsen, voer de Armada het Kanaal in en ging bij Calais voor anker. In de nacht van de 28e juli stuurde Drake „branders” tussen de voor anker liggende Spaanse vloot. Hij dwong de Spanjaarden halsoverkop de ankerrossen te kappen, waarna ze in verwarring zee kozen.

De Armada vluchtte toen naar het noorden fel achtervolgd door Drake. Het kwam daarbij tot de verwoedste gevechten van deze maritieme operatie, waarbij de Spanjaarden zware verliezen leden. Maar voordat Drake de vijand de genadeslag kon toedienen, raakten zijn schepen door hun munitie heen. De Spanjaarden trachtten via de Noordzee, om de Britse eilanden heen, te ontkomen, maar onvoorstelbaar hevige stormen smeten de schepen op de rotskusten van Schotland en Ierland.

Dagenlang spoelden met elke vloed wrakstukken van Spaanse schepen op de noordkust van de eilanden aan. De zwaar gehavende schepen die deze

De ECHTE WAARHEID

TOURS — 732 n.Chr.

HASTINGS — 1066

ramp overleefden, hinkten naar Spanje terug.

Ter herinnering aan de Spaanse nederlaag liet koningin Elizabeth I — zich de ware oorzaak van de Engelse zege zeer wel bewust — een zilveren gedenkpenning slaan met de inscriptie „God blew, and they were scattered” („God blies, en zij werden verstrooid”).

• De Slag bij Tours in Midden-Frankrijk, in oktober 732, is door de negentiende eeuwse historicus Leopold von Ranke „een der gedenkwaardigste voorvallen uit de wereldgeschiedenis” genoemd. De grote overwinning der Franken onder Karel Martel op de diep in Europa doorgedrongen Saracenen, maakte voor altijd een einde aan de expansie van de moslims in dit werelddeel.

Deze vreselijke, een hele dag durende slag nam een beslissende wending toen een vals gerucht, waarvan de oorsprong onbekend is gebleven, zich door het Arabische leger verspreidde, precies op het moment dat het de Arabische cavalerie begon te lukken om eindelijk door de dicht aaneengesloten gelederen van de Frankische infanterie heen te breken.

Dit van elke grond gespeende gerucht hield in dat een aantal Franken bezig was het Arabische kampement met z'n grote oorlogsbuit te plunderen. Bang om al hun geroofde schatten te verliezen, maakten verscheidene Arabische eskadrons rechtsomkeert, met het gevolg dat het hele moslimleger in de grootste verwarring raakte. Toen aanvoerder Abd-er-Rahman trachtte zijn mannen weer tot vechten te bewegen, wisten de Franken hem te omsingelen en met hun speren te doden. Van hun leider beroofd sloegen de Arabieren op de vlucht.

februari 1982

Die dag hing de toekomst van Europa aan een zijden draad. Was toen niet een onbekende Arabische krijger die dupe geworden van een vals gerucht dan was het verdere lot van Europa wellicht totaal anders geweest.

• De uiterst belangrijke Slag bij Hastings op 14 oktober 1066, waarin de Engelsen door de Normandiër Willem de Veroveraar werden verslagen, wordt beschouwd als „een van de veldslagen die op zeer bijzondere momenten over het lot van volkeren hebben beslist”.

Laat in de middag werd Harold — de laatste der Angelsaksische koningen en aanvoerder van het Engelse leger — gedood toen een Normandische boogschutter op goed geluk een pijl afschoot, die de koning toevallig in het rechteroog trof. Tegen de avond verspreidde het nieuws van zijn dood zich door de Engelse gelederen. Zonder aanvoerder volkomen gedemoraliseerd, zagen de Engelsen geen kans zich te hergroeperen en sloegen op de vlucht. Daarmee was de Normandische bezetting van Engeland een feit geworden en tevens de basis gelegd voor de opkomst van het Verenigd Koninkrijk als wereldmacht.

• Napoleons dramatische overwinning op de verbonden legers van Rusland en Oostenrijk bij de plaats Austerlitz op 2 december 1805, bevestigde zijn heerschappij over het vasteland van Europa. Toch kan deze overwinning niet uitsluitend aan zijn gaven als veldheer worden toegeschreven.

De ochtend van die 2e december hing er een dichte mist over het slagveld. Russen en Oostenrijkers hadden zich niets beters kunnen wensen. Ze hoopten nl. dat hun legers onder dekking van deze mist hun omtrekken-

de bewegingen konden uitvoeren, zonder dat de Fransen dat in de gaten kregen.

„Opeens echter”, aldus een historicus, „brak met ongekende helderheid de zon door de mist: de zon van Austerlitz. En het was in deze stralende zonneshijndat Napoleon onmiddellijk een geweldige cavalerieformatie onder maarschalk Soult in het gat joeg, dat tussen centrum en linkervleugel van het Oostenrijks-Russische leger was gevallen.” Dit was precies de doorbraak waar Napoleon op wachtte en die hem van de overwinning verzekerde.

Napoleon werd heer en meester over Europa en veegde daar het decadente, feitelijk nog maar in naam bestaande middeleeuwse Heilige Roomse Rijk van de kaart en stelde in de plaats daarvan een „herleefde” versie: een kortstondige Rooms-Europese beschaving onder Franse overheersing.

• Napoleons poging de macht in Europa te heroveren werd in 1815 bij Waterloo verijdeld door een Engels-Pruisisch leger onder de hertog van Wellington en generaal Blücher. Maar Napoleons nederlaag was in aanzienlijke mate het gevolg van de stromende regen, die op het kritieke moment neerplensde.

M.A. Arnault en C.L.F. Panckoucke merken hierover in hun werk *Life and Campaigns of Napoleon Bonaparte* het volgende op. „De nacht van de 17e [juni 1815] was het verschrikkelijk weer, dat de calamiteiten van de volgende dag reeds leek te voorspellen. De zonder onderbreking neerplensende regen gunde het [Franse] leger geen moment rust. De slechte toestand van de wegen belemmerde de aanvoer van proviand en de meeste onderdelen zaten zonder voedsel.”

Illustraties door Culver Pictures

AUSTERLITZ — 1805

WATERLOO — 1815

Toen de 18e juni aanbrak, goot het nog steeds. Tegen achten klarde het wat op, maar de modder dwong Napoleon zijn aanval uit te stellen, omdat anders zijn cavalerie en artillerie in de modder zouden blijven steken. Tegen de tijd dat Napoleon — om half twaalf — het sein tot de aanval gaf, was het weliswaar wat droger geworden, maar niettemin was de gesteldheid van het terrein in het voordeel van het leger dat zich defensief had opgesteld — nl. de Britten en de Pruisen.

De Franse schrijver Victor Hugo (1802-1885) schreef later: „De schaduw van een machtige rechterhand valt over Waterloo; het is de dag der beslissing. En de macht die boven de mens staat, schiep deze dag”. In zijn verdere beschouwing over de oorzaak van de nederlaag der Fransen stelde hij: „Indien het in de nacht van de 17e op de 18e juni niet had geregend, zou de toekomst van Europa er heel anders hebben uitgezien... De Voorzienigheid had enkel wat regen nodig en dus gleed er een wolk langs de hemel in een seizoen waarin niemand regen verwachtte. Dat was voldoende om een imperium ineen te doen storten...”

• Tijdens de spectaculaire evacuatie van meer dan 300.000 man Britse troepen uit Duinkerken (26 mei — 3 juni 1940) was het stil weer in het Kanaal, abnormaal kalm zelfs. Dit maakte het zelfs de nietigste plezierjachtjes mogelijk tussen Engeland en Frankrijk heen en weer te varen en aldus troepen in veiligheid te brengen. Vele met het Kanaal vertrouwd zeelieden toonden zich verrast door de abnormale windstilte in juist die periode. Bovendien hield slecht weer in het oosten de Duitse Luftwaffe voor lange tijd aan de grond, zodat de meeste Britten geëvacueerd konden

worden voor de Duitsers hun vliegtuigen weer in de lucht konden krijgen. Het wekt dan ook geen verbazing, dat men over deze bewogen episode is gaan spreken als „het Wonder van Duinkerken”.

• De geallieerde landing in Normandië op D-Day (6 juni 1944) is ook al weer zo'n treffend voorbeeld. De oorspronkelijk voor deze operatie „Overlord” vastgestelde datum van 5 juni was voor de meteorologen een complete nachtmerrie. Generaal Eisenhower schreef dat in de ochtend van die dag zijn kampement in de buurt van Portsmouth aan de zuidkust van Engeland „schokte en beefde onder windstoten met bijkans orkaankracht, die de regen horizontaal voortdreven”. Aanhoudend stormachtige winden en een stormachtige zee waren wel de beste bondgenoten die Hitler zich had kunnen wensen! Had Eisenhower onder deze omstandigheden de operatie doorgezet, dan zou dit stellig tot een catastrofe hebben geleid.

Maar opeens konden de weerkundigen een korte periode van kalm weer aankondigen, een zeer korte weliswaar, maar van voldoende lange duur om de oversteek van het Kanaal mogelijk te maken. En dus nam generaal Eisenhower wat hij zijn „definitieve en onherroepelijke beslissing” noemde. Hij liet de invasie de volgende dag doorgaan; dat was op dinsdag, de 6e juni.

Onder dekking van een laaghangend wolkendek wist de invasievloot de Duitsers totaal te verrassen. Daar kwam nog een factor bij: vanwege het stormachtige weer waren de langs de Normandische kust in stelling gebrachte Duitse troepen minder waakzaam dan anders. In alle opzichten was het

weer in het voordeel van de Geallieerden veranderd!

Jaren later zei generaal Eisenhower over deze kritieke dagen pal voor de invasie van D-Day: „Als er iets in mijn leven is geweest om het bestaan van een almachtige en genadige God te bewijzen, dan zijn dat wel de toen volgende 24 uur geweest... De verbluffendste opklaring in een periode van afgrijselijk weer deed zich juist op D-Day voor en maakte deze machtige invasie mogelijk, waarbij de verliezen ver beneden onze verwachtingen bleven” (*Time*, 16 juni 1952).

De ruimte ontbreekt ons om nog meer van dergelijke hoogst ongewone omstandigheden te vermelden, die zich op uiterst kritieke momenten in de geschiedenis hebben voorgedaan.

De ongeziene hand

Of nu al of niet miraculeuze omstandigheden zich duidelijk op kritieke momenten in de loop der geschiedenis hebben voorgedaan, de Bijbel verzekert ons herhaaldelijk dat God al wat er gebeurt, volledig in de hand heeft.

De profeet Daniël verklaart over God: „Hij zet koningen af en stelt koningen aan” (Dan. 2:21).

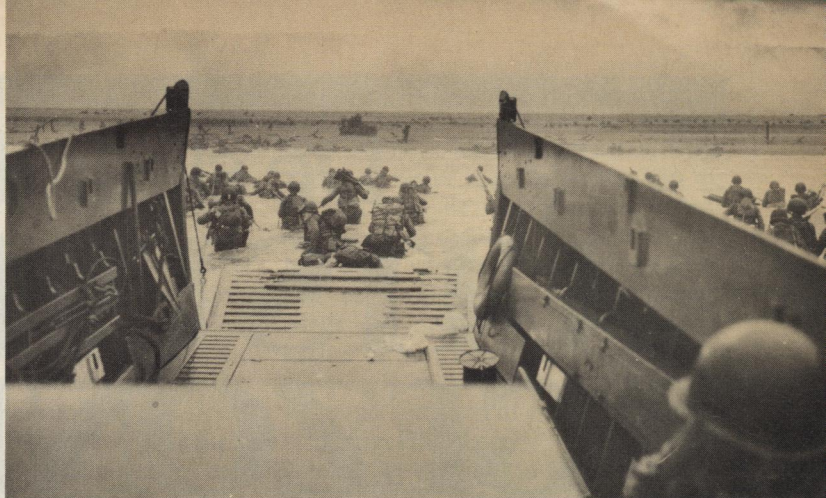
Tegenover koning Nebukadnezar bevestigde Daniël dat „de God des hemels [hem] het koningschap, macht, sterkte en eer geschonken heeft” (Dan. 2:37). De zeven jaren straf werden Nebukadnezar opgelegd „opdat de levenden mogen weten, dat de Allerhoogste macht heeft over het koningschap der mensen en dat geeft aan wie Hij wil, ja, zelfs de nederigste onder de mensen daarin aanstelt” (Dan. 4:17).

De profeet Jesaja zegt van God: „Hij geeft de machthebbers over ter vernietiging” (Jes. 40:23). En koning David

DUINKERKEN — 1940

NORMANDIË — 1944

van het oude Israel verklaart, „maar God is rechter, Hij vernedert deze en verhoogt gene” (Psalm 75:8).

Het is van belang te beseffen, dat Gods ingrijpen in gebeurtenissen niet grillig of improviserend van aard is. Duizenden jaren geleden heeft God — „Ik, die van den beginne de afloop verkondig” (Jes. 46:10) — het verloop van de geschiedenis definitief bepaald, zoals ons in de oude bijbelse profetieën wordt geopenbaard. Op bepaalde momenten heeft God het noodzakelijk geacht rechtstreeks in te grijpen teneinde ontwikkelingen te doen verlopen overeenkomstig het tijdschema van zijn alomvattende plan.

In zijn met een uitzonderlijke visie geschreven relaas van Napoleons nederlaag bij Waterloo, verklaarde Victor Hugo dan ook: „De tijd was gekomen dat deze ontzaglijke man moest vallen . . .”

Vervulde profetie

Maar weinig mensen beseffen dat de Bijbel voor bijna een derde uit profetieën bestaat. Profetie is niets anders dan van te voren geschreven historie. James A. Garfield, de 20e president der Verenigde Staten, drukte het beknopt aldus uit: „De geschiedenis is niets anders dan het nog opgerolde perkament der profetie.”

Vele eeuwen voor ze werkelijk in vervulling zijn gegaan, hebben de geïnspireerde profetieën de definitieve en duidelijke opeenvolging van wereldrijken voorspeld; te beginnen met het Babylonische en vervolgens met het Medo-Perzische, het Grieks-Macedonische, het Romeinse en vele daarna komende rijken. Aanvullende profetieën voorzagen het lot van talloze machtige steden en volkeren. In alle gevallen hebben de annalen der

geschiedenis de feilloze accuratesse van deze profetieën bevestigd.

Het achtste hoofdstuk van het boek Daniël — dat ongeveer 200 jaar voor de tijd van Alexander de Grote werd geschreven — is een uitermate illustratief voorbeeld van een profetie die tot geschiedenis werd. Daarin beschrijft Daniël een strijd — zo'n 200 jaar in de toekomst! — tussen het rijk van Meden en Perzen en Griekenland, waarbij hij twee grote Griekse overwinningen (Alexanders triomfen bij Issus in 333 v.Chr. en bij Gaugamela in 331 v.Chr.), de uiteindelijke ineenstorting van Perzië, de ontijdige dood van Alexander en ook nog de verdeling van diens koninkrijk onder zijn vier generaals voorspelt; en dit alles is later precies zo uitgekomen!

En wat meer zegt: Alexander — op een van die zeldzame, gewichtige ogenblikken uit de geschiedenis — heeft naar alle waarschijnlijkheid van deze voorspellingen kennis genomen terwijl hij bezig was ze te vervullen. De Joodse historicus Josephus uit de eerste eeuw maakt in zijn werk *Joodse Oudheden* (XI, VIII, 5) melding van het feit dat in 332 v.Chr. Alexander de Grote tijdens een veldtocht in Palestina een onderhoud had met de Joodse hogepriester Jaddua. „En toen hem het boek Daniël werd getoond, in hetwelk Grieken het rijk der Perzen zou vernietigen, veronderstelde hij [Alexander] dat hij zelf bedoelde persoon was en . . . hij was verheugd”.

Ook heeft Josephus te boek gesteld dat Cyrus de Grote — wiens verovering van Babylon bijna 200 jaar te voren was voorzegd door de profeet Jesaja — eveneens de profetie kan hebben gelezen betreffende zijn rol bij de

wederopbouw van de tempel van Jeruzalem (Jes. 44:28).

Conferentie in de hemel

Het is interessant te weten dat de Bijbel een voorbeeld geeft van een reële conferentie voor Gods troon in de hemel, waarin besproken werd hoe een uiterst belangrijk voorval in de geschiedenis het best kon worden beïnvloed. Zonder twijfel hebben door de hele geschiedenis heen meer van zulke conferenties plaatsgevonden.

De zaak waar het om ging (1 Koningen 22) was hoe Achab — de slechtste van alle koningen van het oude Israel — ertoe te brengen de strijd met de Syriërs aan te binden, waarbij hij stellig zou worden gedood. Omringd door een leger van engelen, stelde God hun de vraag: „Wie zal Achab verleiden, zodat hij optrekt en sneuvelt te Ramoth in Gilead? De een zeide dit en de ander dat. Toen trad er een geest naar voren en stelde zich voor de Here en zeide: ik zal hem verleiden. De Here vroeg hem: waarmede? Hij antwoordde: ik zal heengaan en een leugengeest worden in de mond van al zijn profeten” (1 Kon. 22:20-22). Daarop stond God deze engel toe Achabs heidense profeten zodanig te beïnvloeden dat ze Achab ten onrechte de verzekering gaven dat hij bij Ramoth zou overwinnen.

Maar op de dag van de grote veldslag versloeg het machtige Syrische leger — geheel naar Gods wens — de Israelieten heel gemakkelijk. In de slag gebeurde toen het volgende: „Een man echter spande de boog zonder bepaald doel en trof de koning van Israël tussen de verbindingsstukken en het pantser” (vers 34) — wat nagenoeg overeenstemt met het verslag van koning Harold's dood in de noodlottige slag (Zie verder pagina 29)

De sleutel tot een UITSTEKENDE GEZONDHEID

door Herbert W. Armstrong

We gaan er prat op dat we de meest geavanceerde, verlichte en wetenschappelijk ontwikkelde generatie zijn die er ooit heeft geleefd.

We veronderstellen dat we nu op het punt staan om ziekten en kwalen uit te roeien dankzij de wonderbaarlijke vooruitgang van de medische wetenschap. We menen dat de grote vorderingen op het gebied van de gezondheidsmaatregelen, met hun nieuwe „wondergeneesmiddelen”, preventieve serums, vaccins en inentingën de moderne beschaving in een toestand van blakende gezondheid brengen.

We zouden het niet méér mis kunnen hebben!

De moderne beschaving brengt *geen* gezondheid en maakt geen einde aan ziekte. Terwijl de medische wetenschap werkt aan het terugdringen van tbc, kanker en andere ziekten is de moderne beschaving bezig nieuwe ziekten te scheppen waarvan men enkele generaties geleden nog nooit gehoord had. Ziekten en kwalen zijn in een versneld tempo aan het toenemen.

Het kan ongelooflijk lijken! We poetsen fanatiek onze tanden en gebruiken tandpasta waarvan verondersteld wordt dat die in „minder gaatjes” resulteert en toch zijn er nu meer tandziekten dan er ooit in enigerlei voorafgaande eeuw bekend waren.

Waarom?

Hoe kan dit gebeuren? Is de tandpasta de schuld?

Ik veronderstel dat velen nu zullen vragen: „Maar is het niet *natuurlijk* dat we ziek zijn? Zijn we niet zodanig gemaakt dat we eenvoudig ziek moeten

worden en kwalen moeten krijgen? En heeft God niet de medische wetenschap opgericht om ze te bevechten?”

Het antwoord is een nadrukkelijk nee!

Ziekten en kwalen zijn niet natuurlijk! We werden gemaakt om GEZOND te zijn!

Wanneer de mens een uitstekend werkend mechanisme uitvindt en vervaardigt — een eerste klas horloge, auto, straalvliegtuig, wasmachine — verwacht hij dat het jarenlang blijft functioneren. Ik spreek hier natuurlijk niet over een tweederangs horloge, auto of wasmachine. Maar de meest wonderbaarlijke en meest perfect gemaakte mechanismen die ooit vervaardigd werden zijn het menselijk lichaam en de menselijke geest.

De Almachtige God maakte het menselijk lichaam zodanig dat — ook al werd het samengesteld uit stoffelijke materie uit de grond — zijn *normale toestand* er een is van robuuste, krachtgevende, stralende gezondheid!

Ziekten en kwalen zijn abnormaal — ze vormen de straf voor de schending van de natuurlijke wetten. Ze zijn een lichamelijke zonde!

Ik kende de filosoof-auteur-spreker-uitgever Elbert Hubbard. Hij wist wel iets af van lichamelijke gezondheid. Eens toen ik hem bezocht in East Aurora, New York werden de andere gasten en ik naar de veranda gedreven voor een energieke ronde van het naar elkaar kaatsen van de „medicijnbal”. Het was een krachtige oefening. Hubbard bleef gezond — hield zijn dieet in de gaten, zorgde ervoor dat hij ruim voldoende lichaamsbeweging en natuurlijke slaap kreeg en ademde diep de frisse lucht in.

Hij zei: „Van deze twee dingen — in

de gevangenis geworpen worden of ziek worden — is het ziek worden de *grootste schande!*” Men wordt in de gevangenis geworpen voor het overtreden van een *door de mens gemaakte* wet, het zou een onzinnige wet kunnen zijn, of hij zou vals beschuldigd kunnen zijn. Maar wanneer men ziek is, is er een natuurwet geschonden — en er vond geen onjuiste arrestatie plaats.

Men kan de door de mens gemaakte burgerlijke wetten overtreden en niet gepakt worden. Maar wanneer je Gods wetten overtreedt is de straf automatisch!

En wat doet de moderne beschaving daaraan? Ze — *niet God* — richtte de medische wetenschap op om te trachten — met negering van de oorzaak — de gevolgen te behandelen en te proberen om de straf te verwijderen die God de Schepper had opgelegd wegens lichamelijke overtredingen. Het behandelen van de gevolgen met voorbijgaan aan de oorzaak is het aanmoedigen van de overtredingen die de ziekten *veroorzaken*; om zonde aan te moedigen!

Maar, zo zal men vragen, is de medische wetenschap niet met enorme schreden gevorderd waar het het overwinnen van ziekten betreft? Ja, maar terwijl ze werken aan sommige ziekten verschijnen er eens zoveel nieuwe ziekten in ons midden — ziekten waarvan men zo'n vier generaties geleden nog nooit gehoord had! Beschavingsziekten!

Tot deze ziekten behoren suikerziekte, kanker, hartziekten, nierziekten, astma en reumatiek. Er is een bepaalde oorzaak voor.

Kijk vandaag de dag eens naar jonge kinderen die de school uitstromen. Let

De ECHTE WAARHEID

eens op hoeveel van hen er bleek uitzien, ze lopen voorover gebogen, meer dan de helft lijdt aan verstopping, ze dragen een bril, hebben een slecht gebit en ontstoken amandelen.

Hoeveel mensen wonen er vandaag in een huis waar *nooit* iemand verkouden is of koorts heeft, of waar geen kiespijn, een slecht gezichtsvermogen of een ander gebrek voorkomt? Waar *nooit* iemand ziek is? Kent u zo'n huis? De hele mensheid *hoort* — *kan!* — in zo'n huis wonen en velen, zo niet de meesten, *zullen* dit ook in de door God geregeerde Wereld van Morgen!

Een van de grootste industrieën vandaag de dag is de cosmetische industrie, die voor miljoenen guldens aan materiaal verkoopt voor een „natuurlijke” gelaatskleur — een kleur die van natuurlijke voedingsmiddelen gestolen is!

De *allereerste* moeilijkheid met onze verslechterende lichamelijke toestand is dat we ziekte als vanzelfsprekend aannemen! We schijnen te menen dat ziekte natuurlijk en noodzakelijk is. We zijn onkundig van de oorzaken. De moderne samenleving behandelt het resultaat maar *negeert* de oorzaak!

Wat zijn dan de specifieke oorzaken?

Een arts zei eens: „Wij zijn zo druk bezig met het behandelen van ziekten en kwalen dat we gewoon geen tijd hebben om de oorzaken te bestuderen.”

Maar *enkele* van de bekendste artsen en chirurgen hebben aandacht geschonken aan de oorzaken. En vooraanstaande doktoren hebben gezegd dat 90 tot 92 procent van alle ziekten en kwalen uit verkeerde voeding voortkomt! Sommige van hen hebben gezegd dat het gemiddelde Westerse maal een diëtistische gruwel is! Het lijkt dat maar weinig mensen beseffen dat voedsel enigerlei verband houdt met gezondheid of ziekte. De feiten zijn schrikbarend!

Laat me u enkele belangrijke feiten geven!

Ten eerste, wat *zijn* we precies? Waaruit zijn we samengesteld?

God zegt: „Want stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren.” En: „toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem” (Gen. 3:19; 2:7). Stof, grond, is materie een stoffelijke materie. In de grond zitten ongeveer 103 elementen. Maar het menselijk lichaam is fundamenteel uit

16 hiervan samengesteld. En dit zijn de 16 die in het voedsel groeien.

Het is dus letterlijk waar dat „we zijn wat we eten”. Elk van ons begon als een klein ovum, niet groter dan de punt aan het einde van deze zin — en zelfs dat werd ontwikkeld door middel van het voedsel dat door de grond wordt voortgebracht. En het ovum moest bevrucht worden door een zaadcel die slechts één vijftigste maal zo groot was. Maar wat zorgde ervoor dat dat kleine embryo zich kon ontwikkelen totdat u geboren werd? Het groeide uit voedsel dat door de grond — door het stof — wordt voortgebracht. Maar u bent nu veel groter en zwaarder dan toen u geboren werd. Waar kwam dan de *rest van u* vandaan? Uit voedsel en water dat uit de grond — uit het stof — kwam! Is het niet duidelijk dat het voedsel dat u in uw mond steekt heel veel te maken heeft met wat u bent — met uw gezondheid of het ontbreken daarvan?

God zorgde ervoor dat organische stoffen op natuurlijke wijze in de bloedstroom kunnen worden opgenomen om zo afgebroken cellen weer aan te vullen en alle weefsels te voeden.

En nu volgt een uiterst belangrijk feit! Door de bereidingswijze van ons voedsel door de huidige levensmiddelenindustrie, gebruiken wij bijna allemaal meer koolhydraten dan voor het behoud van een goede gezondheid vereist is. Wat gebeurt er? Indien deze koolhydraten niet alleen energie maar ook lichaamswarmte leveren, waarom laat ze onze lichaamstemperatuur dan niet tot twee- of driemaal de normale 37° stijgen?

Als het eten van tweemaal zoveel koolhydraten als u behoort te eten in feite uw lichaamstemperatuur *verdubbelde*, dan zou u aan hoge koorts sterven. Maar uw Schepper zorgde ervoor dat het lichaam niet helemaal precies zo reageert. Sommige taxi-maatschappijen plaatsen een „regelbaar” op het gaspedaal van hun auto zodat de chauffeur dit slechts zover kan indrukken dat de gecontroleerde snelheid bereikt wordt die de maatschappij heeft bepaald. Precies zo ontwierp uw Schepper de bloedstroom van uw lichaam zodat deze niet meer koolhydraten absorbeert dan ongeveer ½ of 1 procent van het volume bloed.

Wat gebeurt er dan met het surplus aan koolhydraten? Ze leveren *inder-*

daad een zekere onnatuurlijke kunstmatige energie — maar ze worden hoofdzakelijk op een onnatuurlijke wijze, in strijd met de wetten van de natuur, door de nieren geëlimineerd. Dit proces veroorzaakt op de duur een hele serie van deze moderne ziekten van een wetschennende beschaving! Maar een deel ervan wordt als een toxine of vergift via het bloed tot in de spieren en gewrichten gevoerd. En na enige tijd „wordt men verkouden” of „krijgt men koorts” — men beseft echter niet dat men in feite die kou of koorts *at* voordat men „hem kreeg”. Het kan een longontsteking worden! Een kou of koorts is slechts een plotselinge gewelddadige eliminering van toxinen en giften die wij in ons lichaam hebben geïnjecteerd door verkeerde voeding waarmee Gods fysieke wetten zijn geschonden!

Welnu, deze opeenhoping van toxinen kan resulteren in reumatiek, gewrichtsonsteking of andere kwalen.

En *welke zijn* de koolhydraten?

Het zijn zetmeel, suikers, vetten en oliën.

Vandaag de dag gaat bijna alles wat we eten door de handen van de mens — of door zijn fabrieken — voordat het bij de consument komt. In het belang van grotere winsten geeft de gigantische levensmiddelenindustrie ons een voeding van voedselloos „voedsel”.

Neem nu tarwe. Tarwe is bijna een volmaakt voedingsmiddel. Het bevat alle 16 hoofdvoedingselementen in een bijna volmaakt gebalanceerde verhouding. Maar men haalt die volmaakte graankorrel uit elkaar, berooft hem van de 12 minerale elementen en verandert hem in wit meel dat alleen nog maar de vier koolhydraatelementen bevat.

Waarom?

Echt tarwemeel uit de hele tarwekorrel is na een bepaalde tijd bedorven. En in het verspreidingsstelsel van de grote ondernemingen moet het meel de consument bereiken als het nog houdbaar is.

Een diëtist gaf dit advies: „Mijn fundamentele regel voor een gezonde voeding is: Eet *uitsluitend* die natuurlijke voedselsoorten die zullen bederven, en eet ze voordat dit het geval is.”

Er is nog een terrein waarop de mensen hun eigen gezondheid ruïneren. Ze nemen een biefstuk of een gemengde salade van ongekookte groe-

ne bladgroenten of andere groenten of vruchten en ruïneren die dan met sauzen, jus of aanmaaksels die elke maag zullen vernielen — tenminste op de lange duur! De mensen denken dat ze hun voedsel tot een samenhoping van vlees met zetmeel, suikers, smaakstoffen, conserveringsmiddelen, en zee-„voedsel” kunnen mengen. En dan menen de mensen van deze gedegeneerde wereld dat het slechts natuurlijk is dat men ziek is!

Een baby zal ongeveer alles wat binnen zijn bereik ligt in zijn mond stoppen. Het lijkt alsof de meeste volwassenen dit nog steeds doen. Als we van de smaak houden of een tegennatuurlijke smaak ontwikkelen, denken we dat het gezond voedsel is. Maar niet alles wat groeit is gezond voedsel. En ook is het vlees van alle diersoorten niet even gezond.

Veel kinderen worden grootgebracht met witbrood, gelei en jam, aardappelen met jus, een stukje vlees, taart en cake, koekjes, pasteitjes en snoep. Sommigen zullen vragen: „Wel, wat kunnen we anders eten?”

Eet meer groenten, een rauwe salade van groene bladgroente die niet door schadelijke sauzen is bedorven; groenten zonder bindmiddel die op een lage temperatuur worden gekookt, ongeveer 82° en opgediend met slechts wat boter en een beetje zout; vers fruit; rein mager vlees (geen vet); hele graankorrels; verse rauwe (ongepasteuriseerde) melk, boter, kaas, eieren en rein vogelgelte.

Maar alvorens te eindigen wil ik hier iets laten volgen van wat onze Schepper zegt over gezondheid en ziekte. Het is Gods wil dat we gezond zijn (3 Johannes 2). God had met ons voor dat we zijn wetten zouden gehoorzamen, zowel zijn fysieke wetten die werkzaam zijn in ons lichaam voor een goede gezondheid, als zijn geestelijke wet. Maar Hij kende onze zwakheden en opstandige natuur. Wanneer we berouw hebben dat we zijn geestelijke wet hebben overtreden, biedt onze liefhebbende Vader ons de mogelijkheid om de straf te kunnen ontgaan: door gebruik te maken van Jezus' offer, waardoor onze straf reeds werd betaald.

Op dezelfde wijze is in gevallen waar de wetten van de natuur zijn overtreden, Gods opdracht aan degenen die zijn eigen door Hem verwekte kinderen zijn geworden:

„Is er iemand bij u ziek? Laat hij

dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heren. En *het gelovige gebed* zal de lijder gezond maken, en de Here zal hem oprichten. En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergiffenis geschonken worden” (Jak. 5:14-15).

Let op de belangrijke specifieke punten in die opdracht. Het gelovige gebed zal de zieken genezen. Maar Jakobus zegt eveneens (hoofdstuk 1:6-7) dat indien iemands geloof wankelt hij het antwoord niet zal ontvangen. Zo lezen we in het „geloofshoofdstuk” van de Bijbel, Hebrëen 11, het volgende: „... wie tot God komt, moet *geloven*, dat Hij *bestaat* en een *beloner* is voor wie Hem ernstig zoeken” (vers 6). En: „ontvangen wij van Hem al wat wij bidden, daar wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht” (1 Joh. 3:22).

Er zijn dus, hoewel God *geneest*, ook voorwaarden, wij moeten ons deel doen.

Let verder op het volgende: Toen de zieken naar Jezus kwamen genas Hij hen: „opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken werd door de profeet Jesaja, toen hij zeide: Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze ziekten heeft Hij gedragen” (Matth. 8:17). En 1 Petrus 2:24: „en door zijn striemen zijt gij genezen”. Voordat Jezus gekruisigd werd werd Hij gezeseld, en onderging daarmee de straf voor onze *lichamelijke* overtredingen.

Dit soort van genezen — en niets anders *is* feitelijk genezen — is een goddelijk wonder, het vergeven van lichamelijke zonde en de straf ervoor wegnemen. Het is een zeer ernstige zaak waar men niet licht over mag denken — niet iets dat men tot een aanfluiting mag maken door fanatieke en wilde demonstraties in „genezingsbijeekkomsten”. Jezus genas — de apostelen genazen — Hij gaf aan zijn dienaren de macht om te genezen — maar ze deden het in stilte, zonder demonstratie, als een dienst van liefde — niet als een rijkelijk geadverteerde cirkusattraktie om de massa's te boeien.

Dit soort sensationele „goddelijke genezing” is niet de weg van God. Zulke hedendaagse praktijken hebben slechts spot en schande gebracht en op generlei wijze verdedig ik die of keur ik ze goed! Als gevolg van deze

onbijbelse praktijken van goddelijke genezing staan de gerechtshoven en de instanties volledig vijandig tegenover goddelijke genezing. Maar wat Jezus deed, en wat Hij aan zijn ware dienaren opdracht gaf te doen, is iets geheel anders.

Werkelijke genezing door Gods kracht is een kwestie van het vergeven van zonde — zonde tegen het fysieke lichaam. Lees Lukas 5:18-26. Niemand behalve God kan zonden vergeven (vers 21). Artsen kunnen daarom niet genezen. Ze kunnen werken met de wetten van de natuur — maar dat is niet genezen.

Adviseren we de mensen dan om *geen* medische hulp in te roepen? Allerminst. Medici hebben hun plaats in deze wereld. Maar het genezen dat God doet is niet van deze wereld.

Ik heb de roep van duizenden beantwoord die naar mij zijn gekomen om een gebed voor genezing. Vele van hen *zijn* genezen, op wonderbaarlijke wijze, zelfs van kanker en van leukemie. Anderzijds zijn er ook velen *niet* genezen. Toch heb ik met hetzelfde geloof voor zowel de een als de ander gebeden.

Waarom worden er velen niet genezen? Jezus zei dat het geschiedt overeenkomstig ons geloof. Misschien geloofden ze niet volledig. Misschien waren ze niet gehoorzaam. Misschien zouden ze Jakobus 4:3 moeten lezen: „gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat . . .” En u kunt het antwoord zelf lezen.

Laat me dit dus duidelijk maken.

Ik zeg niet, ga niet naar de dokter. Ik weet niet of *u* door God genezen zult worden, omdat ik niet weet of u het geloof hebt, of u zich richt naar Gods voorwaarden, werkelijk berouw hebt en u hebt afgekeerd van het schenden van Gods wetten. Ik laat de mensen niet zonder enige hulp, want, als ze het geloof niet hebben, geen berouw tonen, zich niet aan Gods geboden onderwerpen, worden ze waarschijnlijk niet genezen en dan kan ik hen niet adviseren om niet de enige hulp in te roepen die ze zouden kunnen krijgen, n.l. die welke de samenleving van deze wereld heeft ontwikkeld. Genezing door God is niet iets waarmee men kan experimenteren!

Maar waarom zou u niet dit hele vraagstuk oplossen door de oorzaak van ziekten en kwalen te vermijden en er in de eerste plaats voor te zorgen dat u gezond blijft? □

WEST-DUISSLAND

(Vervolg van pagina 6)

accord zal gaan. Dit cijfer ligt negen procent hoger dan in 1980.

Daar komt bij dat bijna een van elke twee Westduitsers die in de enquête werden ondervraagd, te weten 48%, te kennen gaf liever onder communistische overheersing te leven dan om bij

een kernoorlog ter verdediging van de democratie betrokken te worden. Amerikaanse autoriteiten hebben deze „liever rood dan dood” mentaliteit in West-Duitsland en elders in West-Europa scherp becritiseerd.

Indien de betrekkingen tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie zich in 1982 blijven verscherpen, zullen de Duits-Amerikaanse relaties dat waarschijnlijk eveneens doen, niette-

genstaande het feit dat de gemiddelde Westduitsler een uitgesproken voorkeur voor Amerika heeft boven de Sovjet-Unie.

Het enige alternatief voor West-Duitsland en zijn Europese verbonden, is naar een puur Europese oplossing te zoeken voor de problemen en bedreigingen waarvoor ze in onze dagen gesteld worden.

— Victor Root

NEDERLAND

strijdt tegen twee ziekten

Veel te hoge overheidsuitgaven in de afgelopen tien jaar en de last van het systeem van sociale voorzieningen — alles bijeen zo'n 65% van het nationale inkomen — zouden Nederlands hele economische stelsel plus de overheids-machinerie weleens tot een krijsende noodstop kunnen brengen.

Maar de Nederlanders zijn zeer verdeeld over wat er zou moeten gebeuren om weer in het juiste spoor te geraken. Professor Rathenau, een vooraanstaand wetenschapper, duidde het

Nederlandse dilemma aan als „de Hollandse Ziekte”. Een symptoom van die „Hollandse Ziekte” is het bestaan van een dozijn elkaar bestrijdende politieke partijen.

Deze „Ziekte” is niet hetzelfde als de andere Hollandse ziekte die nu in de Westerse landen bekend staat als „Hollanditis”. Het is een sterke neiging om de leiders te worden van anti-Amerikanisme, anti-NATO, anti-bewapening, en 't laatste maar niet 't minste, anti-atoomenergie.

Hollands probleem vormt een combinatie van de huidige omstandigheden en nationale kenmerken. Nederlanders, als behorend tot een kleine natie, hebben de neiging de verdrukten in bescherming te nemen. Zij waren in

1956 de trouwste aanhangers van de Hongaren en boycotten zelfs de dat jaar gehouden Olympische Spelen wegens de Russische deelneming. In 1967 waren zij de trouwste aanhangers van de Israëli's. En nu vormen zij de trouwste aanhangers van de tegen de blanke Zuidafrikanen gerichte anti-apartheidsbewegingen, ook al zijn veel van die blanken van Nederlandse afkomst.

Sommigen geloven dat minister-president Van Agt erin zal slagen het tij van de Hollandse Ziekte te doen keren. Maar mogelijk is het daarvoor al te laat, en dit zou omgekeerd weleens ernstige gevolgen kunnen hebben voor de rest van Europa.

— Johan Wilms

ENGELAND

Verdeeldheid en dilemma's

Het prinselijk huwelijk op 29 juli 1981 leverde voor heel Engeland en voor een groot deel van de rest van de wereld een sprookjesachtige dag op. Maar toen de feestelijk uitgedoste menigten zich weer verspreidden, zagen de Britten zich opnieuw gedwongen de werkelijke wereld onder de ogen te zien.

Engeland is niet langer gevrijwaard van ernstige sociale problemen. Neem bijvoorbeeld de immigratie. Velen waren van mening dat het Britse karakter ongetwijfeld zou slagen waar andere, veel jongere naties het volledig hadden laten afweten. Men zou de wereld eens laten zien hoe Britse tolerantie, goede wil en sportiviteit een welhaast utopische multiraciale samenleving tot stand zouden brengen. In plaats daarvan kreeg men rellen die niet veel verschilden van die welke Ameri-

kaanse en Derde Wereldlanden zoals Burma en Sri Lanka teisterden.

De sociale wanorde werd zonder twijfel verergerd door Englands kwijnende economie. De werkloosheid is er nu gestegen tot bijna drie miljoen mensen, met als resultaat een wijdverbreid wantrouwen in de economie en in de politieke leiders.

Politieke chaos?

De reële mogelijkheid van ernstige politieke verdeeldheid in het Verenigd Koninkrijk is haast nog verontrustender dan rellen en werkloosheid.

De Labour-partij was de eerste die de politieke gevolgen van een onstabiele economie te verduren kreeg. Het mislukken van de pogingen de vakbonden mee te krijgen tot medewerking aan een zinnige inkomenspolitiek verdreef Labours Jim Callaghan van Downing Street 10. Maar in de nasleep van zijn eigen aftreden als leider van de Labour-partij, ontstond er een felle strijd tussen de linker- en de rechtervleugel van de partij. Het conflict liep

Alan - Sygma

uit op de geboorte van een geheel nieuwe partij, de Sociaal Democraten.

Deze nieuwe partij bestaat hoofdzakelijk uit een deel van de rechtervleugel van Labour die niet langer wenste te dansen naar de pijpen van de meer extreme elementen van de linkervleugel en zijn invloed op het partijprogramma. Dat programma staat voor

nationalisatie van de industrie in het binnenland en een feitelijk politiek isolement in de wereld — waaronder eenzijdige kernontwapening en terugtrekking uit de EG.

En dan nog Noord-Ierland

Afgezien van economische spanningen en politieke verdeeldheid is er dan natuurlijk nog het grimmige dilemma van wat er met Noord-Ierland moet gebeuren. De IRA slaagde erin internationaal sympathie te wekken voor zijn hongerstakers. Maar de Britse regering weigerde toe te geven aan de eis van de gevangenen om de status van politiek gevangene te krijgen, en zij verklaarde met nadruk dat de burgers van andere landen niet helemaal begrepen hoe ernstig de misdaden waren

waaraan de terroristen zich schuldig gemaakt hadden.

Zal Engeland erin slagen de problemen op te lossen die er eendrachtig op uit schijnen te zijn het Verenigd Koninkrijk in de donkerste dagen sedert de Tweede Wereldoorlog te storten? Pessimisten waarschuwen voor een inflatie in de drie cijfers, voor een ongelooflijke volksverhuizing van de bekwaamsten naar andere landen, en voor een onvoorstelbare run op het pond sterling op de buitenlandse geldmarkten.

Zal het nooit zo ver komen? Voordat de rellen van het afgelopen jaar uitbraken geloofden de meeste Britten wat een verslaggever van een krant zo treffend formuleerde: „Engeland kon

Rancinan—Sigma

er altijd prat op gaan de meest geciviliseerde samenleving op aarde te zijn. Dat is nog steeds het geval en het zal ook altijd zo blijven.” Die stellige overtuiging begint nu af te brokkelen!

—Frank Brown en
John Ross Schroeder

FRANKRIJK

kiest een nieuwe richting

De belangrijkste gebeurtenis in Frankrijk was het afgelopen jaar de presidentsverkiezing waarin de socialist François Mitterrand de zittende president versloeg.

De overwinning van Mitterrand markeerde de eerste maal dat een socialistische president met volledige uitvoerende macht werd gekozen. Er kwam een einde aan 23 jaar van conservatieve regeringen sedert Charles de Gaulle in 1958 de Vijfde Republiek stichtte.

Veranderde stemming

De Franse kiezers voelden dat het tijd was voor een verandering. Klaarblijkelijk hadden velen een tegenzin gekregen in wat door sommigen werd gevoeld als de afstandelijke en „monarchistische” stijl van Giscard d'Estaing. Daarentegen raakten zij onder de indruk van Mitterrands nuchtere propagandastijl. Maar wat op de achtergrond sterk meespeelde was de bezorgdheid van de kiezers over de economie.

De nieuwe economische politiek van de regering-Mitterrand betekent een forse herziening van de Franse economie. Niet dat de dingen onder Giscard nu allemaal zo slecht gingen. Onder zijn leiding maakte de Franse economie zelfs een snellere groei door dan die van West-Duitsland.

In de afgelopen jaren leidde de regering Frankrijk geleidelijk weg van bloedarme sectoren zoals de staalproductie en de scheepsbouw, om die te vervangen door de veelbelovender industrieën op basis van een hoog ontwikkelde moderne technologie. Zij had gehoopt Frankrijk in tien jaar tijd op dit gebied een leidende plaats in de wereld te bezorgen.

Boccon-Gibod—Black Star

Maar voor de kiezers waren de toenemende werkloosheid en inflatie van meer onmiddellijk belang. De pogingen van de nieuwe regering om met dit dubbele probleem klaar te komen, zetten de Franse economische politiek op een aanvaringskoers met de politiek van Washington, Londen en Bonn. Terwijl de politiek van de laatste drie erop gericht is de inflatie te bestrijden door de overheidsuitgaven binnen de perken te houden, is de

strategie van Mitterrand gebaseerd op het stimuleren van economische groei. Tot de vrijwel onmiddellijk aangekondigde maatregelen behoorden de schepping van nieuwe banen, de bouw van goedkope behuizingen, uitbreiding van de sociale zekerheden, bejaardenpensioenen en opvoering van het nationale minimumloon. De nationalisatie van grote delen van de industrie en van het bankwezen belooft Frankrijk tot de sterkst gesocialiseerde grote natie in de niet-communistische wereld te maken.

Het is duidelijk dat de heer Mitterrand een man is met een plan. Zal het werken? De socialisten denken natuurlijk van wel. Anderen menen dat het niet zal lukken, en dat de inflatie volkomen op hol zal slaan. Zij zien Frankrijk de zelfde weg afdalen als Engeland.

Verhuizing in buitenlandse politiek

Wat de buitenlandse politiek aangaat zijn de Verenigde Staten onaangenaam getroffen door het feit dat Mitterrand ook communisten in zijn kabinet heeft opgenomen, ook al zal de president zijn harde opstelling jegens de Sovjet-Unie niet opgeven.

De Franse socialisten houden er heel andere denkbeelden op na dan de Reagan-regering, niet alleen wat economische productievrijheid betreft, maar ook wat de „bevrijdings”-bewegingen in de Derde Wereld aangaat. Ook staat de nieuwe regering sympathiek jegens de staat Israel.

— Clayton Steep

HET CARIBISCHE GEBIED

Cuba Si, Amerika No?

Het jaar 1981 was geen goed jaar voor het Caribische gebied. Het is grotendeels van toerisme afhankelijk, en dus heeft de economische achteruitgang die zich momenteel in de Verenigde Staten voordoet, 1981 tot een heel moeilijk jaar gemaakt voor kleine landen die op toeristen aangewezen zijn.

Ook die eilanden die van de export van landbouwgewassen afhankelijk zijn, hebben een moeilijk jaar achter de rug. De daling van de wereldsuikerprijzen heeft het hun bijna onmogelijk gemaakt winst te behalen.

weerwil van problemen in de infrastructuur de door de olie-export verkregen welvaart het volk in staat gesteld heeft de levensstandaard verder op te voeren.

Nog zo'n land is Jamaica. Langer dan vijf jaar was Jamaica het grote vraagteken in het Caribische gebied. De verkiezingen brachten er een ommekeer: de socialistische Nationale Volkspartij die het land twee termijnen geregeerd had, werd verslagen. De nieuwe minister-president Edward Seaga begon 1981 met een poging van de „Jamaica Labor Party” om de politiek van de vorige eerste minister, de socialist Michael Manley, ongedaan te maken. Zowel de toeristenindustrie als de industriële bedrijvigheid waren tijdens de zittingsperiode van de vorige regering praktisch volledig verwoest.

Wat het kleine eiland Grenada

Staten en Cuba kleurt een groot deel van de politiek in deze omgeving. Uit de voortdurend toenemende deelneming van Cuba in de Caribische culturele en sportieve activiteiten blijkt dat Fidel Castro een campagne is gestart om de gunsten van de bevolking in dat gebied te winnen.

Puerto Rico en de Verenigde Naties

Een ander probleem dat waarschijnlijk de aandacht gaat trekken is de status van Puerto Rico. Het volk van Puerto Rico geniet vermoedelijk de hoogste levensstandaard in dit gebied, hetgeen ten dele is toe te schrijven aan de miljoenen dollars omvattende hulp van de Verenigde Staten. Het grote probleem waarmee Puerto Rico zich ziet geconfronteerd is op het ogenblik eerder psychologisch dan economisch. Zal het zijn Gemeenebest-relatie met de Verenigde Staten aanhouden? Zal het de 51e staat worden? Een kleine, maar luidruchtige minderheid prefereert geen van deze beide keuzen, maar wenst volledige onafhankelijkheid. Dit gezichtspunt heeft de steun van Cuba en anderen, die Puerto Rico's beweerde koloniale status afwijzen.

De Amerikaanse Dekolonisatie Commissie is erin geslaagd de kwestie van Puerto Rico's relatie met de Verenigde Staten op de agenda te krijgen van de in 1982 te houden Algemene Vergadering van de VN. De Verenigde Staten en de huidige regering van Puerto Rico ontkennen dat de Verenigde Naties ook maar iets te zeggen hebben in hun interne aangelegenheden. Maar het is een feit dat de Verenigde Staten in het Caribische gebied wat de kwestie van de status van Puerto Rico betreft in toenemende mate in een isolement geraten.

—Stan Bass

Franken—Sygma

Een paar lichtpuntjes

Een economisch lichtpuntje in het gebied is Barbados, waar de regering toegewijd schijnt te zijn aan de vrije ondernemingsgewijze produktie met een minimum aan regeringsinmenging. Een ander lichtpunt vormt Trinidad, waar in

betreft, daar wordt de linkse regering door eindeloze conflicten geteisterd. Minister-president Maurice Bishop, aanvoerder van de coup van 1979, heeft zich niet aan zijn belofte van vrije verkiezingen gehouden.

De strijd om het prestige in het Caribische gebied tussen de Verenigde

DE ONGEZIENE HAND

(Vervolg van pagina 23)

bij Hastings, zo'n 2000 jaar later.

De Bijbel maakt veelvuldig melding van gevallen van bovennatuurlijk ingrijpen in de loop der geschiedenis, zoals bijv. de keer dat God door middel van een oostenwind de schepen van Tarsis vernietigde (Psalm 48:8) en dat Hij een zware storm deed opsteken om de Filistijnse legers te verdrijven, die

zich gereed maakten de Israëlieten te bestrijden (1 Sam 7:10).

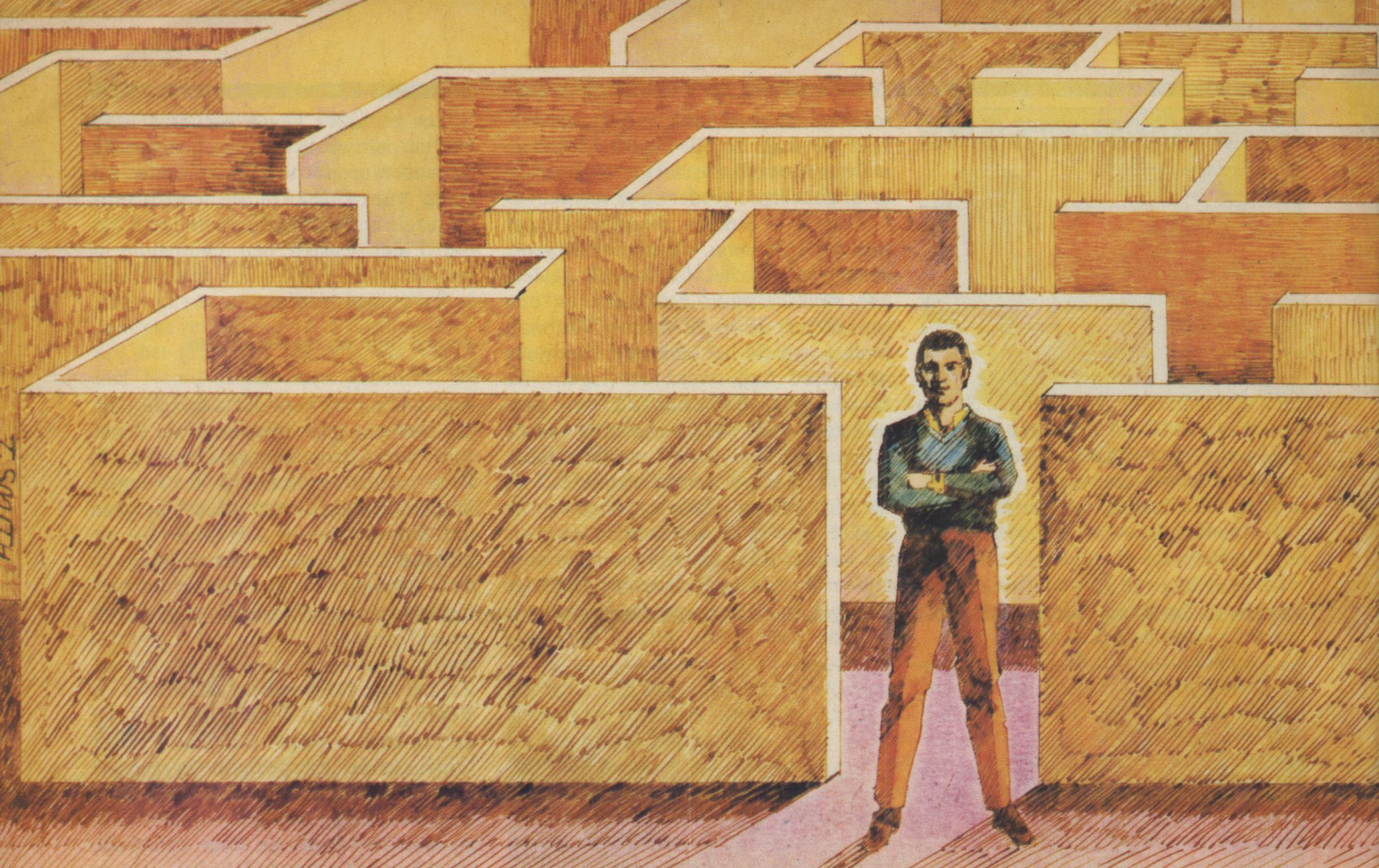
Profetieën voor onze dagen

Maar leidt God ook *vandaag* nog de aangelegenheden van volkeren, dus in de zo snel veranderende wereld van de jaren '80?

Het is verrassend, maar ongeveer 90% van alle bijbelse profetie *moet nog worden vervuld!* Is het dan wel logisch te veronderstellen dat deze profetieën voorbij zullen gaan aan de voornaamste

centra van macht in onze tijd t.w. de Verenigde Staten, Engeland, West-Europa, het Midden-Oosten en de Sovjet-Unie?

God is nog steeds uitermate actief in de werelddangelegenheden; ja, nu waarschijnlijk zelfs meer dan ooit! Vraag daarom onze *gratis* boekjes *How to Understand Prophecy in The United States and Britain in Prophecy*, om een fascinerend beeld te krijgen van wat volgens de Bijbel deze wereld te wachten staat. □

HEEFT HET MENSELIJK LEVEN EEN DOEL?

Werd de mensheid door een Schepper van grote intelligentie en macht op aarde geplaatst? Voor welk speciaal doel dan? En waarom weten we daar allemaal niets van af?

Evolutie-biologen kunnen ons niet vertellen waarom de mens is zoals hij nu is — in het bezit van ontzagwekkende intellectuele krachten, maar volkomen hulpeloos om de wereldproblemen op te lossen. Het was Jezus die deze paradox oploste, toen Hij het goede nieuws verkondigde dat de mens wedergeboren moet worden. Toch schijnt bijna niemand te begrijpen wat Jezus bedoelt. Maar u kunt dat wel — als u het verbazingwekkende antwoord leest in ons gratis boekje *Wat bedoelt u precies met wedergeboren?* Schrijf ons vandaag nog een brief of briefkaart.

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

Zend mij de volgende lectuur: _____

Adreswijziging: _____

Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres:

Naam _____

Straat _____

Postcode/plaats _____

Land _____

Knip uit en zend dit samen
met het adresstrookje
naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)